LUCIE PALMA

Amanții din Naxos

ALCRIS

Capitolul 1

– Mamă, vino să vezi!

Julia tresări, așa cum făcea de câteva luni, de fiecare dată când Nathalie o striga „mamă“. Privind silueta zveltă a tinerei fete care îi făcea față, surâsul ei fermecător, părul lung și blond, fața cu trăsături fine, nu-i venea să creadă că această frumusețe era fiica ei – prin ce miracol, ea care se simțea în unele privințe atât de apropiată de adolescență, se regăsea astfel mama unei femei?

Nu mai era o fetiță, nu, ci o adevărată femeie cu farmec tulburător.

Cum trecea timpul! I se părea că abia ieri își sărbătorea ea însăși cei optsprezece ani aici – când alți optsprezece ani se scurseseră de atunci! Trecizeci și șase de ani, o fiică de optsprezece primăveri – stranie,

în treacăt spus, această permanență a numărului optsprezece în viața ei – nu mai era într-adevăr tânără…

– Mamă! Visezi? La ce te gândești?

– La timpul care trece, draga mea.

Nathalie ridică din umeri, cu o expresie plictisită.

– La vârsta ta înaintată, la faptul că ești de câteva zile mama unei tinere fete majore – cunosc refrenul ăsta! În fine, privește-te într-o oglindă: ești superbă! Nici un rid, nici un gram de grăsime în plus! Ți se pot da douăzeci de ani. De fapt, ești luată adesea drept sora mea mai mare!

Cu sinceritatea și graba tinereții, Nathalie răvășea starea sufletească a mamei ei. Cu un gest ironic, luă o oglindă mică și o puse în fața Juliei. Tânăra femeie nu putu decât să-și observe imaginea: păr blond ca cel al fiicei sale, dar tăiat mai scurt, încadrau o față pe care, într-adevăr, semnele vârstei nu apăreau. Nimic nu întuneca strălucirea ochilor ei foarte albaștri; pielea ei era netedă, ușor bronzată și nu prezenta nici un rid.

Ca și cum urmărea examenul mamei ei, Nathalie coborî cu maliție oglinda. De data asta, oglinda reflecta corpul Juliei: sânii ridicați și rotunzi, talia zveltă și coapsele musculoase și lungi care se ghiceau sub fusta crăpată.

– Ei bine, te-ai liniștit? ironiză Nathalie. Te ții încă bine!

– Te găsesc foarte nerespectuoasă cu mama ta!

– Este o formă de dragoste… Privește ce mi-am cumpărat!

Dintr-o pungă purtând sigla unui celebru stilist japonez, Nathalie scoase un ansamblu de mătase care o făcu pe Julia să scoată sincere exclamații de admirație. Croit ca un costum bărbătesc dintr-o țesătură atât de moale încât nu te puteai opri să n-o atingi, într-o nuanță alb caramel, era pur și simplu minunat.

– Superb! Trebuie că te-a costat o avere sau, mai exact, mă costă o avere!

– Este un cadou de la Jean-Philippe! o corectă Nathalie cu un zâmbet satisfăcut.

Jean-Philippe, iubitul Nathaliei. Un bărbat tânăr, înalt, brunet, de douăzeci și cinci de ani, pe care Julia, pentru a fi în întregime sinceră, îl găsea fermecător, dar cam prostănac – timid mai mult sau mai puțin, dar Nathalie îl adora, el îi răspundea la fel și o copleșea cu cadouri. Cei doi tineri vorbiseră deja despre căsătorie, apartament în comun, și dacă familia lui Jean-Philippe nu părea să se opună la asemenea planuri, Julia se arăta puțin reticentă. Fiica ei era prea tânără, prea… Prea ce, în realitate? Înfățișarea hotărâtă, aproape

îndrăzneață a Nathaliei nu era decât o aparență, și traducea perfect caracterul tinerei fete. Maturitatea și inteligența îi permiteau să ia în considerare fără dificultate viața în cuplu pe care și-o dorea. Cu toată obiectivitatea, Nathalie avea o seriozitate, o forță pe care Julia nu-și amintea s-o fi avut la vârsta ei. Oricum, la vremea aceea, ea era deja căsătorită cu Karl.

– Karl…

Cu sfială, întorcându-se pe jumătate ca să se ascundă mai bine de privirile fiicei ei, pronunță cu voce slabă numele soțului ei, tatăl Nathaliei. Karl… dragoste la prima vedere care o tulburase pe adolescenta visătoare care era. Totul se petrecuse foarte repede: o căsătorie rapidă, nașterea Nathaliei, trei ani de fericire și acea dramă groaznică din largul insulei Re.

Accident pe care Julia îl retrăia în fiecare noapte într-un coșmar care o obseda de cincisprezece ani și pe care nu reușea să-l alunge din mintea ei. După o zi pe mare în largul Fortului Boyard, se întorceau la St.Martin de Re la bordul unui mic velier al părinților lui Karl. Farul din Baleines mătura cu regularitate valurile cu semnalul lui monoton; ei navigau cu vântul în spate, împinși de briza mării care se întețea treptat

și, deodată un val enorm acoperise vasul – un val uriaș, venit din larg, neașteptat, imprevizibil. Cu toate pânzele întinse, micul vas fusese prins brusc în mijlocul unei veritabile furtuni, cu valuri înalte de câțiva metri.

Ca o palmă violentă, apa plesnise puntea vasului, luând cu ea tot ce găsea în drum; Karl încercase să se prindă de aerometru, dar fusese măturat ca un pai și aruncat în mare.

Julia se ocupa atunci de aranjarea cabinei plină de prosoape de baie și resturi de la masa lor. Valul uriaș care făcuse să se ridice vasul asemenea unui cal cabrat o dezechilibrase. Se rostogolise sub cușete; capul ei se lovise de masă și își pierduse cunoștința.

După ce și-a revenit, se repezise pe punte. Menținut de cârma automată, vasul își urma drumul în direcția coastei. Dar cârmaciul lui nu mai era la bord. Julia îl strigase, scrutase valurile luminate de razele portocalii ale soarelui care apunea – în zadar.

Nebună de neliniște, îngrozită, tânăra femeie coborâse pânzele, pornise motorul, întorsese vasul. Dar degeaba navigase toată noaptea în jurul locului dramei, sprijinită curând de ajutoare, n-au zărit nici o urmă a soțului ei.

Chiar cu trecerea timpului, nu se găsise niciodată corpul lui Karl. Pescarii din St.Maritn i-au explicat Juliei că probabil curentul antrenase fără îndoială corpul soțului ei spre larg. Ancheta de rutină a poliției a dus la concluzia că a fost o moarte accidentală prin înec. O îndoială totuși a rămas gravată în sufletul prea tinerei văduve – o îndoială de care se agăța cu disperare ca să se ajute să supraviețuiască în primele momente, care s-a destrămat apoi, încetul cu încetul, fără să dispară complet atâta timp cât nu se găsise corpul lui Karl, refuza să creadă cu adevărat în moartea sa. Cine știe, poate era încă în viață, amnezic, ducând undeva o viață care nu era a lui? Totul putea fi posibil.

Era o nebunie, Julia recunoștea și dacă ea credea din ce în ce mai puțin în fantezia ei, continua să lase sistematic pe robotul telefonic, de exemplu, un număr unde Karl ar putea s-o găsească – în cazul când…

După câteva zile de spitalizare la La Rochelle, Julia a închis casa din Insula Re, a vândut vasul și s-a întors la Paris, unde socrii ei o păstrau pe Nathalie. În fața copilului, se arătă puternică, preluându-și rolul de tată care-i revenea de acum înainte, pe lângă cel de mamă.

Dar în realitate, era distrusă – distrusă în interior, spartă ca un porțelan aruncat la pământ de un neîndemânatic.

Și viața continuase, așa cum continuă pentru cei rămași. Julia își înecase durerea în muncă. Cabinetul ei de arhitectură de interior prosperase, Nathalie crescuse – anii trecuseră. Ea nu uitase – nu se uită o dramă ca asta -, dar învățase să trăiască de bine de rău cu amintirile ei.

Nici un bărbat nu venise să-l înlocuiască pe Karl în viața ei, dar asta nu-i lipsea. Avea prieteni, unii chiar îi plăceau, dar rareori cedase avansurilor lor: nu se gândea la asta, nu dorea. Apoi, dacă soțul ei Karl revenea, cum și-ar justifica purtarea?

Această singurătate voluntară a mamei ei o intriga pe Nathalie. Când ajunsese la vârsta de a înțelege, Julia îi povestise totul, cu sinceritatea obișnuită în raporturile lor.

Despre decesul tatălui ei, tânăra nu știa nimic, dar atunci descoperise importanța acelui bărbat despre care nu păstra nici o amintire, pe care-l văzuse doar în fotografii, în albume îngălbenite de cât de des fuseseră privite, importanța pe care Karl o păstra în ochii Juliei. Această fidelitate pentru un dispărut, care ar fi putut s-o facă să zâmbească, sau să facă ironii, dimpotrivă, o bulversase.

În ziua aceea, între mamă și fiică se țesuse o legătură suplimentară. Dragostei i se suprapusese stima și admirația, două sentimente care n-aveau decât să întărească înțelegerea lor.

– Îmi vine bine?

Respectând tăcerea mamei sale, căreia îi ghicea fără îndoială motivele, Nathalie își scosese blugii și îmbrăcase costumul de mătase grej a cărui culoare accentua bronzul slab al tenului său.

– Bine, foarte bine! exclamă Julia cu sinceritate.

La fel de rapid cum se îmbrăcase, Nathalie își scoase ansamblul și i-l întinse mamei ei:

– Este al tău, mamă!

– Ești nebună, scumpa mea! Eu sunt prea…

Ea se întrerupse, și își alunecă mâinile pe șolduri, unde credea că începea să se depună un strat de grăsime. Nathalie ridică din nou ochii la cer:

– Cât ești de complexată, biata mea mamă! Riduri, celulită – mă întreb ce vei mai inventa? Hai, probează-l fără să mai discuți!

În realitate, Julia ardea de dorința s-o facă din momentul când Nathalie îl scosese din punga ei. De aceea, nu se lăsă rugată mai mult și scoțându-și taiorul, își puse costumul. În ochii fiicei ei se aprinse curând o luminiță de surprindere:

– Îți stă mai bine decât mie! exclamă Nathlaie.

– Nu, draga mea. Vezi bine că…

– Dar uită-te singură!

Tânăra fată o antrenă pe mama ei în camera vecină. Deasupra căminului trona o oglindă mare, în care se reflectă silueta Juliei. Nathalie avea dreptate, ansamblul îi venea minunat. S-ar fi spus chiar că fusese croit special pentru ea. Vesta îi sublinia talia, pieptul și rămânea mai amplu la nivelul șoldurilor. Cât privește pantalonul, pensele ascundeau coapsele, dar puneau în valoare finețea pulpelor și a gleznelor deasupra cărora se oprea.

Într-o clipă, Julia realiză că într-adevăr acest ansamblu o îmbrăca pe ea cu mai mult farmec și distincție decât pe Nathalie; dar, în același timp, înțelese decepția la care ar putea ajunge fiica ei dintr-o asemenea evidență și își înmulți rezervele:

– Umerii cad… Pantalonul mă strânge: mi-ar trebui cel puțin două măsuri în plus! Și nu sunt sigură că această culoare mi se potrivește. Am un ten cadaveric!

Nathalie nu se lăsă convinsă. Julia se dezbrăcă în grabă, și profită să schimbe conversația pe un teren mai puțin primejdios:

– Dacă înțeleg bine, ieși și seara asta? Să nu te întorci prea târziu: îți amintesc că mâine plecăm în Grecia!

Zâmbind, Nathalie se aruncă în brațele mamei ei:

– Crezi c-aș putea să uit? De două luni mă gândesc la această excursie! Valizele mele sunt gata, știu toate ghidurile pe dinafară. Și îți promit că, precum Cenușăreasa, mă voi întoarce înainte de miezul nopții!

Astea fiind spuse, Nathalie dispăru. Julia auzi zgomotul apei curgând în cadă, acoperit curând de bubuitul chitarei electrice: după un scurt interludiu clasic, tânăra se pasiona din nou de hard rock.

Julia zâmbi cu indulgență. Chiar dacă această muzică nu era tocmai ce prefera ea, nu se simțea în stare să-i interzică Nathaliei să facă să urle combina audio. Tânăra merita să se destindă după eforturile pe care le făcuse ca să reușească la examenul de intrare la școala de Științe Politice. Timp de aproape două luni, nu mai fusese problema de muzică sau de ieșiri. Nathalie era constrânsă la o viață pe jumătate monahală claustrată în camera ei, în fața manualelor de istorie și de economie politică.

Această călătorie în Grecia pe care o întreprindeau mâine era o recompensă pentru succesul și îndârjirea

ei. Un cadou pe care Nathalie îl alesese ea însăși, spre marea surprindere a mamei ei, pe care o mirase caracterul cultural al acestei expediții. În realitate, dacă se arătase puțin reticentă în primele momente – perspectiva unei excursii organizată împreună, timp de două săptămâni, cu necunoscuți nu obligatoriu simpatici îi displăcea – Julia se bucura acum de cele cincisprezece zile de vacanță. Va fi cu Nathalie, va descoperi cu ea o țară pe care amândouă o visau dintotdeauna. Apoi, după munca nebună pe care trebuise s-o facă anul acesta, această vacanță era binevenită.

Soneria de la ușa de la intrare întrerupse reflecțiile tinerei femei, care se repezi să deschidă. Mutându-se stângaci de pe un picior pe altul, inegalabilul Jean Philippe stătea în prag.

– Bună ziua, doamnă… spuse el roșind ca un puști.

– Nathalie se pregătește.

– Oh, bine, atunci, voi reveni mai târziu. Nu vreau să vă deranjez, doamnă.

Modul acesta de a-i spune „doamnă“, cu gravitate afectată și respect – ca și când avea optzeci de ani! Dumnezeule, ce enervant era acest biet tânăr!

Oscilând între îndoiosare și iritare, Julia îl invită să intre. Jean-Philippe se împiedică de ștergător, se lovi de comodă, fu cât pe ce să răstoarne o vază, apoi se așeză în fine pe o canapea.

– O voi aștepta pe Nathalie, bâigui el.

– Serios? Credeam că ai venit să repari mașina de spălat vase! îl ironiză Julia.

– Este în pană?

În fața feței înroșite a tânărului, a solicitudinii lui, își regretă imediat gluma deplasată. Trebuia totuși să se supravegheze: Jean-Philippe ar putea deveni ginerele ei, într-o zi.

– Ce grozăvie! Murmură ea cu cruzime.

– Poftim, doamnă?

– Nu, nimic, micul meu Jean-Philippe. Adormi din nou.

Ultimele cuvinte îi scăpaseră. Mental, se scuză. Dar degeaba asculta de rațiune, stângăcia și pasivitatea lui Jean-Philippe îi apăreau mai apropiate de stupiditatea pură și simplă decât de timiditate! Cum putea oare Nathalie, atât de tăioasă uneori, să se atașeze de un asemenea băiat?

În realitate, Julia se știa de rea-credință, Jean-Philippe, inginer strălucit, nu era aiuritul pe care-i plăcea să-l considere. Ea era aceea care-l impresiona,

numai în fața ei se comporta într-un mod așa de jalnic. Pentru a-și ascunde mai bine durerea și amărăciunea, Julia se dovedea într-adevăr de un dinamism epuizant. Singurătatea ei, obligația în care se aflase foarte curând de a lupta cu viața, o transformase într-o femeie îndrăzneață, de caracter. Cu o vioiciune de spirit niciodată dezmințită, o agerime intelectuală incontestabilă, ea hotăra, tranșa singură. În jurul ei, toți se înclinau.

Era fără îndoială această aparență severă a personalității ei care-l derutase pe Jean-Philippe, îl blocase în această atitudine ridicolă.

Deodată hotărâtă să se facă iertată, îi propuse cu amabilitate:

– Vrei să bei ceva Jean-Philippe?

Această bruscă gentilețe îl tulbură literalmente pe băiat:

– Oh, vă mulțumesc mult, doamnă! Vreau, da… Este atât de cald, afară. Dacă nu vă deranjează, bineînțeles…

– Numai să nu-l verși pe pantaloni…

Julia îi turnă paharul cerut, și umplu unul și pentru ea:

– Nu-l răsturna! nu putu să se oprească să insiste întinzând paharul musafirului.

Primul gest al lui Jean-Philippe fu bineînțeles să ude copios pernele de pe canapea. Julia izbucni într-un râs sonor care-l stresă și mai mult pe băiat. Înainte ca el să se prăbușească pe loc, se grăbi să adauge:

– Nu-i nimic… Este apă, nu pătează. Bea repede, va fi mai prudent!

Cu cât arăta mai multă ironie, cu atât se învinuia mai mult. Dar iată, existau oameni care-i stârneau firea ironică, iar Jean-Philippe făcea parte dintre ei. Oricare ar fi fost bunele ei hotărâri, nu se putea împiedica să rostească două sau trei cuvinte care cu siguranță îl făceau să se simtă prost și-l împingeau „în greșeală“, ca un jucător de tenis încolțit de un adversar mai tenace decât el, care-și pierde curând controlul și-și multiplică stângăciile.

Jean-Philippe se înecă. Tușea de-ți sfâșia inima, când Nathalie își făcu apariția în salon. Tânăra sesiză imediat amploarea catastrofei.

– S-a înecat pentru că i-ai oferit să bea? îi aruncă ea mamei ei.

Julia afișă o mină abătută, cum se cuvenea:

– Îi era sete… explică ea.

Dar hohotul de râs care o cuprinse din nou, o trăda. Ridică din umeri și murmură:

– Nu mă pot stăpâni!

Apoi părăsi încăperea.

Puțin mai târziu, ușa de la intrare se trântea. Pe locul pe care-l ocupase Jean-Philippe pe canapea, pe partea rotundă lăsată de apa minerală pe pernă, Nathalie lăsase un bilet:

„Știu, este uneori ridicol, dar îl iubesc. Și pe tine te iubesc, deși câteodată ești insuportabilă. Pe mâine. La prima oră pregătesc micul dejun… Îți amintesc că trebuie să fim la aeroportul Roissy la ora unsprezece – nici vorbă de trezit târziu, așadar! Pupicuri".

Julia se trezea de obicei în zori, și avea în schimb mari dificultăți s-o trezească pe fiica ei. Reaua credință a ultimelor cuvinte inversau o situație bine stabilită, ceea ce o făcea să zâmbească: Nathalie îl răzbuna pe iubitul ei, maltratat de mamă.

Capitolul 2

– Vom întârzia, mamă! Ce mai faci acolo?

– Nimic, Nathalie. Abolut nimic… Du-te și spune șoferului de taxi să aștepte puțin!

Fiica ei se îndepărtă și Julia rămase singură lângă robotul telefonic. Ceea ce voia să facă nu avea nici o noimă, o știa; dar iată că, mai mult decât un obicei, devenise un ritual la care n-ar fi renunțat pentru nimic în lume.

Apăsă pe clapa robotului, se gândi puțin, apoi murmură în microfon:

– Bună ziua, vă mulțumesc pentru apel. Lipsesc până pe cinci iulie. Lăsați-mi numărul dumneavoastră după semnalul sonor și vă voi telefona îndată ce mă întorc…

Se întrerupse, zâmbi și adăugă repede:

– Karl, dacă mă cauți, Claude știe unde mă găsesc. Sună-l la birou, te rog…

Claude, un prieten din copilărie al lui Karl, datorită căruia se întâlniseră, pe vremuri. Claude devenise asociatul Juliei la cabinetul de arhitectură de interior.

În urmă cu douăzeci de ani, mergeau în general în compania lui pe insula Re, pentru a face iahting. În ziua dramei, Claude nu-i putuse însoți, țintuit în pat de o febră puternică. Julia se întrebase adesea ce s-ar fi întâmplat dacă prietenul lor s-ar fi aflat pe velier cu ei. Ar fi putut să-l prindă pe Karl, să împiedice grozăvia? Ar fi reușit să…

Dar la ce bun să rescrii istoria?

Acest mesaj laconic pe care-l lăsase pe robot, destinat exclusiv soțului ei, era mai mult decât inutil, chiar puțin ridicol. Julia era conștientă de asta, la fel cum ghicea că atitudinea ei putea să aibă ceva derutant în ochii altora, a celor care nu știau nimic despre drama petrecută și cunoștea doar numele lui Karl. Orice s-ar fi spus, orice s-ar fi făcut, ea refuza totuși să creadă întru totul în moartea unui om al cărui corp nu fusese găsit.

Aceste câteva cuvinte de pe robot mărturiseau că această îndoială persista în ea – și că dragostea ei nu se va stinge niciodată.

***

Boeingul 727 al companiei Olympic Airways decolă cu o punctualitate aproape elvețiană. Prin hublou, Nathalie văzu cum dispar lanurile de grâne de pe câmpiile regiunii Ile-de-France. Începea vacanța – prima parte a vacanței, mai precis, deoarece la întoarcere, tânăra intenționa să-l întâlnească pe Jean-Philippe în casa de vacanță a părinților lui, de lângă Biarritz. Încă nu-i vorbise despre asta Juliei, bineînțeles, preferând să taie scurt orice discuție, punând-o pe mama ei în fața faptului aproape împlinit – oricum, o mamă putea avea inima să refuze un sejur la prietenii fiicei ei care împlinise optsprezece ani și reușise totodată la concursul dificil de admitere la Științele Politice? Sigur că nu.

Julia observă zâmbetul care lumină scurt fața fiicei ei. Un surâs poznaș, plin de maliţiozitate – surâsul lui Karl, se gândi ea, promițându-și să nu întunece acest voiaj prin prea multă nostalgie.

– La ce te gândești, draga mea?

Luată pe neașteptate, Nathalie n-avu timp să improvizeze un răspuns satisfăcător și-i mărturisi

planul ei. Între mamă și fiică începea o discuție care promitea să agrementeze cele trei ore de zbor când o voce le întrerupse:

– Iertați-mă… Scaunul acesta este liber?

Un bărbat se afla în picioare în mijlocul culoarului, indicând al treilea fotoliu din rând pe care într-adevăr nimeni nu-l ocupa. Înalt, atletic, dar fără nimic brutal sau primitiv, le fixa pe rând pe tinerele femei cu ochi de un straniu albastru-verzui punctat cu auriu, plini de agerime.

Uimită, Julia tresărise. Rămase o clipă descumpănită în fața strălucirii acestor ochi. Ce mult semănau cu cei ai lui Karl, așa cum îi privea încă în unele seri de descurajare în fotografiile fericirii lor! De altfel, acest necunoscut semăna cu Karl: aceeași lățime a umerilor, aceeași prezență – chiar farmec. Bineînțeles, bărbatul era brunet și Karl blond, dar în fine…

– Ah! Înțeleg… reluă necunoscutul în fața tăcerii care se prelungea. Vorbiți englezește?

Julia zâmbi de greșeală, se întoarse scurt spre fiica ei pentru a-i cere părerea ei și avu surpriza să descopere la Nathalie o tulburare asemănătoare cu a ei. Uimită, tânăra fată îl fixa pe bărbat cu o insistență care friza impolitețea.

– Da, fotoliul este liber, spuse în sfârșit Julia.

Bărbatul schița un zâmbet și se așeză:

– Vă mulțumesc. Mă numesc Delvaux, Francois Delvaux… Eram plasat în spatele aparatului, în zona fumătorilor. Dar ca toți oamenii care au renunțat recent să se intoxice, suport greu fumul altora, și fiind medic, este și mai rău.

Doctorul se prezentase cu o simplitate și o naturalețe care o încântară imediat pe Julia. În clipa următoare, începură să discute. Delvaux era cardiolog, șef de serviciu într-un mare spital parizian, și fost mare fumător:

– Inutil să vă precizez că arterele mele coronare s-au bucurat! Oricum, am înlocuit tutunul cu guma de mestecat și probabil nivelul glicemiei mele va face un salt!

Julia aprecie imediat umorul interlocutorului ei, acest fel pe care-l avea de a râde de toate și mai întâi de el însuși. Revenindu-și din uimire, Nathalie se aplecă pentru a le urmări dialogul. Julia o prezentă noului lor vecin:

– Fiica mea, Nathalie.

– Fiica dumneavoastră?

Exclamația era sinceră, reflectând stupefacția doctorului Delvaux a cărui privire alergă timp de câteva secunde de la mamă la fiică.

– Fiica dumneavoastră? reluă el. S-ar crede…

– Că este sora mea, nu-i așa? îl întrerupse Nathalie. Este ceea ce spune toată lumea…

Delvaux clătină din cap. Sub licărirea admirativă a ochilor lui surprinși, Julia simți că roșește într-un fel ciudat – o ușoară jenă, pe care medicul o risipi cu abilitate:

– Permiteți-mi să vă felicit, doamnă, de a avea o fiică atât de încântătoare… Și de a fi dumneavoastră însevă atât de frumoasă!

Complimentul ar fi putut să pară exagerat, când traducea adevăratul sentiment al doctorului, care, cu tact, schimbă repede conversația asupra unui alt subiect.

– Cunoașteți deja Grecia?

– Nu! Va fi primul nostru sejur.

– Am ales o excursie organizată! precizează Nathalie.

– Ce coincidență. Și eu la fel.

Nu le va trebui decât o clipă ca să realizeze că doctorul Delvaux făcea parte din grupul lor de zece participanți. Doctorul se arătă sincer încântat, și Julia trebui să recunoască în sinea ei că nici ei nu-i displăcea acest noroc: în câteva minute de conversație, avusese într-adevăr posibilitatea să aprecieze caracterul cardiologului. Era fermecător,

nostim și cultivat – două săptămâni de periplu în compania lui prin Grecia reprezentau o perspectivă plăcută.

– Cred că vom face o călătorie pasionantă, și în afara potecilor bătute de toată lumea…

Nathalie încuviință. Ajutată de o memorie fantastică, stimulată de recentele revizuiri pentru examenul ei, începu să recite pe dinafară itinerarul lor:

– O zi la Atena mai întâi, apoi Munții Pindului și regiunea Epirului – care trebuie neapărat văzută, cum spune pliantul trimis de agenție! După aceea….

– Stop!

Cu un deget pus pe buzele ei, Julia îi impuse tăcere fiicei sale:

– Nu vreau să știu nimic. Acest voiaj trebuie să rămână de la un capăt la altul o surpriză pentru mine!

Delvaux îi aruncă o privire uimită și neîncrezătoare:

– Să nu-mi spuneți că ați pornit în această excursie fără să știți unde vă conduce?

Julia schiță o grimasă fermecătoare:

– Ei bine, da, doctore! Acest voiaj este ales de Nathalie. A fost pregătit în întregime de ea, și am toată încrederea.

Era strictul adevăr. Tânăra femeie refuzase să arunce măcar o privire pe documentația pe care le-o expediase agenția de voiaj. Nathalie stabilise singură circuitul lor, alesese hotelurile unde se vor opri. La urma urmei, era cadoul ei, se cuvenea în primul rând ca totul să fie după gustul ei.

– Îmi place modul cum o creșteți pe fiica dumneavoastră, remarcă doctorul Delvaux. O responsabilizați…

De la orice altcineva, această remarcă ar fi putut să pară indiscretă, aproape grosolană. Dar venind de la doctor, părea poate firească Juliei. Nu se cunoșteau decât de câteva minute, și totuși vorbeau ca niște prieteni vechi, depășind banalitățile de salon ca să abordeze subiecte mai importante.

– Nu procedați la fel cu copiii dumneavoastră? întrebă Nathalie.

– N-am copii – de fapt, nu sunt căsătorit.

Aceste ultime cuvinte o uimiră pe tânăra fată. Cu ardoarea celor optsprezece ani, ea exclamă:

– Să nu-mi spuneți că, seducător cum sunteți, nu v-ați găsit încă femeia vieții!

Julia simți că se sufocă în fața impertinenței fiicei ei.

– Nathalie!

Nathalie realiză ea însăși îndrăzneala cu care vorbise și roși violent. Numai medicul rămase impasibil. Ridică din umeri zâmbind:

– Mulțumesc pentru compliment, domnișoară…

– Iertați-o, doctore! spuse Julia. Nathalie este uneori…

– Fermecătoare. Este fermecătoare… Dar spuneți-mi Francois, vă rog! Dacă trebuie să petrecem două săptămâni împreună, poate ar fi bine să scurtăm de pe acum formulele de politețe…

Propunerea lui nu aștepta în realitate nici un răspuns, deoarece continuă imediat:

– Pentru a reveni la subiectul care pare că vă preocupă, tânără domnișoară: nu, într-adevăr n-am găsit femeia vieții mele. Ca să mărturisesc totul, n-am avut timp. Provin dintr-un mediu modest și a trebuit să muncesc mult, mai mult decât alții, pentru a deveni medic, pentru a mă specializa și să obțin în sfârșit conducerea serviciului meu.

Fără să recurgă la o expunere ostentativă, dimpotrivă, cu aceeași simplitate pe care părea s-o pună în toate, doctorul își prezentase pe scurt cariera, dându-i de gândit Juliei că nu se înșelase; intuiția ei era corectă, o excursie în compania acestui bărbat va fi cu siguranță pasionantă.

– Îmi pare rău… murmură în sfârșit Nathalie, revenindu-și în fire.

– Pentru ce? Pentru spontaneitatea dumitale? Dimpotrivă, fii mândră – este o calitate care se pierde prea repede, Nathalie. De fapt, îmi dai voie să-ți spun Nathalie?

– Bineînțeles!

– Și eu, Julia! spuse Julia întinzând mâna doctorului. Julia Werner…

– Domnul Werner este un bărbat fericit, murmură Francois strângând mâna tinerei femei.

Sub privirea admirativă a medicului, Julia simți din nou că roșește – dacă nu cumva o tulburase aluzia la Karl?

– Karl, soțul meu, a murit de peste cincisprezece ani.

Spunând asta, simți un nod în gât, ca de fiecare dată când făcea aluzie la acest trecut tragic. Delvaux îi sesiză emoția; cu o presiune insistentă a degetelor, îi comunică jena lui.

– Îmi pare rău…

– Nu-i nimic.

O clipă, se priviră în ochi. Ochii mediului îi trădau încurcătura, dar Julia citi în ei altceva, o licărire mai neașteptată, care îi încălzi în mod ciudat inima – o

atenție derutantă de sinceritate, provenind de la un bărbat pe care abia îl cunoscuse. O sclipire care părea plină de afecțiune, chiar de tandrețe.

Jena care urmă fu curând risipită printr-o exclamație a Nathaliei:

– Văd marea!

Sub aripile avionului, marea se întindea într-adevăr ca o vastă oglindă reflectând razele soarelui. În spate, o linie mai întunecată reprezenta coasta pe care o părăsiseră.

– Mediterana, spuse Francois. Marea în care s-au scăldat primii zei… De aici a început totul…

Intervenția putea să pară confuză, dar Julia îi sesiză semnificația. Încerca și ea aceeași senzație. Formată la cultura clasică, știa că pe țărmurile acestei mări apăruse civilizația din care se născuseră. Grecia, ținta călătoriei lor, era într-adevăr locul unde începuse totul – sau unde totul putea să reînceapă.

***

Aeroportul Eleniko semăna cu toate aeroporturile din lume, cu mirosul obișnuit de kerosen, dincolo de

care însă se simțeau plutind în aer efluvii florale și miresme subtile – parfumul Mediteranei.

În hol, un bărbat de vreo cincizeci de ani, cu fața brăzdată de riduri și tăbăcită de soare, aștepta sub un panou. Irman, se prezentă el, va fi ghidul grupului timp de două săptămâni de excursie. Julia și cu el se simpatizară pe loc. El puse stăpânire cu autoritate pe valiza tinerei femei, și-i rezervă cel mai bun loc în fața microbuzului care-i va conduce la hotelul lor.

– Stați lângă mine… Vă voi povesti secretele Atenei!

Julia se instală prin urmare lângă ghid; Francois și Nathalie se așezară în spatele ei. Ceilalți membri ai grupului, în majoritate cupluri de treizeci de ani, pe fotoliile rămase.

Hotelul „Marea Britanie“, din piața Sindagma, era incontestabil unul dintre cele mai elegante din oraș, după cum afirmă Irman. De la ferestrele camerei celor două femei, se zărea fațada vechiului Palat Regal, devenit apoi sediul Parlamentului, tencuit într-un ocru roz în jocul luminii. Celebrii infanteriști, santinelele îmbrăcate în uimitoarele lor fustanele și cu saboții lor cu pampoane, se plimbau prin fața palatului într-un fascinant balet de automate văzut de mii de ori la televiziune, dar care aveau aici o strălucire deosebit de autentică.

Dincolo de el, profilându-se pe cerul albastru al Atenei, se putea zări vârful coloanelor Parthenonului.

Julia cercetă camera, în realitate un apartament compus dintr-un salon, o cameră spațioasă și o sală de baie în marmură unde apartamentul ei parizian ar fi încăput în întregime. Prosoapele mai mari decât un cearșaf, robinetele de alamă aurită constituiau un decor de un lux demodat, dar uluitor.

Cu un aer fals furios, Julia se întoarse spre Nathalie:

– Mă întreb dacă am făcut într-adevăr bine să te las să organizezi voiajul! Toate astea mă vor costa o avere!

Nathalie zâmbi, atinse în treacăt marmura de pe una din mesele de toaletă:

– Dacă aș fi în locul tău, draga mea mamă, aș profita liniștită de tot acest confort. Cine știe ce-ți rezervă ziua de mâine? Poate vei dormi într-o casă primitivă, chiar cu pământ bătătorit pe jos… sau într-un staul, pe paie…

– N-o să-mi faci asta!

Un hohot de râs ironic al fiicei ei potoli neliniștea Juliei:

– Nu, mamă! Este adevărat că acest hotel va fi cel mai luxos din călătoria noastră, dar restul timpului vei putea totuși să dormi într-un pat confortabil…

Nathalie se întrerupse o clipă. Fața ei redeveni serioasă, și pe un ton mai grav, reluă:

– Ce părere ai despre doctorul Delvaux?

Întrebarea o tulbură pe Julia prin aspectul ei neașteptat pe de-o parte, dar pe de altă parte prin tot ceea ce subînțelegea în mintea fiicei sale. De aceea, răspunse cu altă întrebare:

– Și tu, ce părere ai?

– Are farmec…

– Dar altceva?

Nathalie ezită, șterse de pe marginea cadei câțiva stropi, care nu existau decât în imaginația ei, apoi se lansă în felul ei obișnuit, direct și sincer:

– Ei bine, dacă ar avea zece ani mai puțin, n-aș spune nu.

Această mărturisire fu ca o lovitură în inima Juliei, deoarece o constrângea să formuleze o senzație abia conturată în timpul zborului: Nathalie n-ar spune nu unei aventuri cu Delvaux – și Julia trebuia să admită că, pentru prima dată după optsprezece ani, nu mai era insensibilă la farmecul unui bărbat.

Fiica ei o privea cu gravitate. Ce putea să citească oare pe fața ei? O cunoștea destul de bine ca să

sesizeze motivul emoției ei? Julia simți că roșește. Din fericire, Nathalie nu-și dădu seama, fiind preocupată de propria ei tulburare.

Julia își reveni, forțându-se să glumească:

– Dar nu l-am întâlnit decât de câteva ore!

– Este suficient pentru a ști dacă un bărbat îți place, nu?

Tânăra femeie nu putu decât să încuviințeze. Da, câteva ore sunt suficiente. Câteva secunde, chiar… Nu fusese atrasă de doctor de la prima privire? Dar asta n-ar putea niciodată să-i mărturisească fiicei ei.

– Ce trebuie să fac, mamă?

Julia ridică din umeri în semn de neștiință. Problema, de data asta, nu o privea decât pe Nathalie. Putea să și-o pună singură – fără să găsească de altfel răspunsul.

– Ce trebuie să fac?

– Așteaptă. Așteaptă și vezi. Trebuie să lași să treacă timpul, să eviți să grăbești evenimentele și să te arunci cu capul înainte într-o poveste care poate este condamnată să se termine repede.

Aceste sfaturi erau pură înțelepciune. O prudență de care Julia va ține ea însăși seamă.

Ca un semn al destinului, se auzi soneria telefonului. Julia ridică receptorul:

– Francois Delvaux, la aparat! Voiam să vă propun o plimbare până la piața Omonia, așteptând excursia la Parthenon cu prietenul nostru Irman.

Recunoscând vocea cardiologului, inima Juliei începuse să bată mai repede. Dar își stăpâni emoția și încuviință liniștită:

– Cu plăcere!

– Ei bine, întâlnirea în cinci minute în hol!

Închise telefonul, se întoarse spre Nathalie și-i zâmbi malițios:

– Doctorul Delvaux ne-a invitat la o plimbare pe străzi… Dar pot să-i spun că ești obosită, dacă preferi să rămâi aici! Vrei să-l sun ca să te scuz?

Nathalie sări în sus, amenințând-o pe mama ei cu un deget răzbunător:

– Dacă faci asta, n-o să-ți mai vorbesc cel puțin un secol!

Capitolul 3

Julia, Nathalie și Francois vorbiră puțin, în timpul plimbării lor, ocupați în întregime de primul lor contact cu Grecia, cu Atena. Uneori, privirile lor se încrucișau, schimbau un zâmbet, o clipire, într-o ambianță de caldă complicitate.

De la piața Omonia, populată și agitată, primul contact cu Orientul fascinant, reluară drumul spre piața Sindagma și hotelul lor, trecând prin Kendriki Agora, celebra piață centrală. Spectacolul din această imensă piață era extraordinar, descumpănitor. În mirosul amețitor de mirodenii, o întreagă mulțime colorată discuta, se certa, râdea în jurul tejghelelor măcelarilor, a coșurilor pline de legume oferite de țăranii din împrejurimi.

Puțin mai departe, erau negustorii de ouă; și mai departe, aurarii.

Francois Delvaux se opri în fața inventarului unuia dintre ei, în realitate o simplă scândură din lemn pe care erau prezentate mici lanțuri de aur încântătoare. În timp ce Julia și Nathalie admirau bijuteriile, doctorul indică una din piesele prezentate, și începu să discute cu vânzătorul, într-un ciudat amestec compus din câteva cuvinte grecești pe care le găsise într-un ghid turistic, unele franțuzești, englezești și mai ales din puterea gesturilor.

Ca și în Maroc, Turcia sau chiar în Italia, tocmeala făcea aici într-adevăr parte integrantă din comerț. A plăti fără să clipești suma cerută inițial de negustor era aproape o insultă. Obiceiul cerea lungi tratative, și o lentă apropiere de un preț mediu satisfăcând cele două părți.

În acest joc începu să se angajeze Delvaux, spre marea bucurie a Juliei și a fiicei sale care își păstrau cu greutate aerul serios în fața mimicii expresive a cardiologului, tiradelor franco-greco-engleze, și expresia hilară a negustorului. Tranzacția se încheie în fine la al treilea preț cerut în prealabil: Francois scoase drahmele lui și negustorul îi întinse două lanțuri de prins la gât, făcute din bobițe mici de aur prinse între ele.

– Sunt încântătoare! exclamă Nathalie, admirând bijuteriile din mâna lui Francois.

Julia aprobă, plăcut impresionată de lucrătura giuvaergiului, de finețea și rigurozitatea lui. Chiar dacă era departe de creațiile artiștilor din piața Vendome, în simplitatea sa, acest mic lanț nu va urâți gâtul celei mai frumoase femei.

– Da, este într-adevăr frumos! repetă Nathalie. Este pentru…

Se opri brusc, dar, ca și Julia, Francois nu putea să nu înțeleagă sensul întrebării întrerupte. „Este pentru cine?“ ar fi vrut să întrebe tânăra fată, cu o indiscreție pe care o explicau entuziasmul și tinerețea sa.

Discret, dar destul de tare pentru ca ea să înțeleagă semnificația acestui gest, Julia îi ciupi brațul. Nathalie îi adresă mamei sale o privire pocăită. Orice înțelesese fără îndoială, Francois nu reacționă și, fără să adauge nimic, vârî cele două lanțuri de aur în buzunar.

– Trebuie că este timpul, acum, să-l întâlnim pe Irman la hotel! spuse el vesel.

La ora șase, după această primă după-amiază de libertate, începea într-adevăr adevăratul lor voiaj. Era prevăzut – acesta era chiar spiritul acestui periplu – ca

grupul să călătorească în afara drumurilor năpădite de hoarde de turiști, nu va vizita decât locuri și orașe mai puțin frecventate.

Dar, cum le explicase Irman în microbuz, când îi conducea de la aeroport la hotelul „Marea Britanie“:

– Nu poți totuși să vii la Atena fără să vezi apusul de soare de pe Parthenon!

Acesta era așadar programul acestei seri: o scurtă excursie pe Acropole pentru a admira faimosul apus de soare, urmat de o cină într-o tavernă din Pireu.

– Nu o capcană pentru turiști! precizase Irman. O adevărată tavernă tipică, aparținând vărului meu Georgiou!

***

Această primă zi pe pământul Greciei își ținuse toate promisiunile. Spre ora șase și jumătate, Parthenonul începea să se golească de haita de turiști germani care-l invadau zilnic și în acest calm relativ grupul putuse să străbată somptuoasele ruine de pe Acropole, sub comanda vorbărețului și pasionantului Irman.

Francois Delvaux se ținea constant în preajma celor două femei, acordându-le egală atenție. Ca și în timpul plimbării prin oraș, totuși, vorbiseră puțin, uimiți de minunățiile pe care le descopereau.

Irman nu mințise, apusul de soare pe Parthenon era un spectacol feeric. Scăldate într-o lumină portocalie, cele patruzeci și șase de coloane își întindeau umbra maiestuoasă în direcția Căii Sacre. O tăcere aproape religioasă domnea acum pe aceste ruine unde se rugau pe vremuri oamenii zeilor Olimpului, întreruptă doar de suflul vântului care se stârnise. La baza colinei, casele vechiului cartier Plaka, vechiul oraș roman din care nu mai rămăseseră decât Arcul lui Hadrian și templul lui Zeus, păreau mii de câini adormiți veghind somnul zeilor lor ațipiți.

– Acest loc nu este făcut pentru simplii muritori, murmură Francois, ca pentru el însuși. Totul se poate întâmpla, în această țară.

Justețea acestei păreri, care coincidea cu gândurile ei, o emoționase pe Julia. Mărimea colosală a acestor locuri chema într-adevăr la umilință. Nimic din ce vedeau aici nu era la scară umană. Simpli muritori, cum spunea Delvaux, nu erau decât niște jucării în mâna zeilor.

Impresia că orice putea surveni, senzația că aici totul devenea posibil era într-adevăr atât de puternică încât o subjugară pe Julia, tulburată până într-atât încât o părăsi orice alt gând.

Pe scurt, se întorsese spre Nathalie. Dar tânăra fată părea captivată nu numai de explicațiile ghidului lor impasibil, ci și de misterul de nepătruns care se degaja din acel loc. Julia își privise apoi unul după altul camarazii de călătorie: toți păreau interesați, atenți, dar fără îndoială nu captivați de atmosfera ciudată a locurilor. Numai Francois îi întâlnise privirea, însoțită de un surâs care o făcu să creadă că acesta înțelesese motivele tulburării ei.

Puțin mai târziu, în timp ce ea întârzia nu departe de Cariatide, el i s-a alăturat. Luându-i brațul, afirmase:

– Nu vă temeți de nimic, Julia. Acest pământ este magic, dar nu malefic. Soarele și cerul albastru cheamă fericirea.

– Dumneavoastră, un medic, un om de știință, credeți deci în acest gen de vrăji?

– Bineînțeles! Dumneavoastră nu?

Ea nu răspunsese. Nathalie îi observa de departe. Abandonând brațul lui Francois, Julia revenise la fiica ei.

Cina în taverna vărului lui Irman fusese veselă, alungând emoția încercată pe Acropole. Nu totul în faimoasa tavernă a vărului Georgio era poate atât de autentic așa cum afirmase Irman – Julia se îndoia, de exemplu, că cei doi cântăreți la buzuki care animaseră seara, o făceau cu tot atâta regularitate pentru pescarii din Pireu, dar descoperirea bucătăriei grecești îi înlăturase toate reticențele.

Salată de castraveți cu maioneză și usturoi, frunze de viță umplute cu orez, pește fript, piure de năut, erau într-adevăr tipice!

Noaptea la Atena este plină de viață, și numai spre miezul nopții, după un ocol prin Piața centrală, la fel de animată seara ca și ziua, grupul se întorsese la hotel. Francois Delvaux le salutase pe cele două femei, apoi urcase în camera lui. Julia și Nathalie mai discutaseră câteva minute cu Irman programul zilei următoare, înainte de a-și lua rămas-bun la rândul lor.

Acum, culcate în paturile alăturate, vorbeau ca două liceene în dormitorul comun, schimbând impresii entuziasmate:

– Înțelegi că ideea mea de a vizita Grecia n-a fost atât de rea! afirmă Nathalie.

– M-am îndoit vreodată?

– Nu, este adevărat… Pentru cine crezi că erau, după părerea ta?

Nathalie sărea de la una la alta cu o ușurință surprinzătoare. Obișnuită, Julia reușea de obicei s-o urmărească, dar în această seară, obosită fără îndoială de ziua încărcată, se simțea mai puțin capabilă să înțeleagă:

– Ce anume pentru cine să fie?

– Lanțurile de aur…

Cele două lanțuri cumpărate de doctorul Delvaux! Dacă Julia uitase acest episod de puțin interes, Nathalie părea să-i acorde multă importanță, ceea ce trăda interesul ei pentru medic.

Îndrăgostită, Nathalie?

– Oh, nu… Nu asta! murmură Julia.

Pentru ea, era brusc ca o revelație – confirmarea, mai precis, a unui fapt pe care îl întrezărise, dar căruia nu-i acordase prea multă importanță. Nathalie se îndrăgostise de medic! La prima vedere, așa cum se întâmplă la douăzeci de ani. Brutal, nechibzuit, dar atât de imperios încât pasiunea devine devorantă, obsesivă.

Nathalie, înnebunită de dragoste pentru Francois… Nu, Julia nu voia să creadă. De vreme ce…

Își prinse capul în mâini, copleșită de ceea ce descoperea despre ea însăși, în adâncul sufletului ei. În semiîntunericul care domnea în cameră, Nathalie nu-i văzu din fericire gestul.

De vreme ce… reluă ea mental, forțându-se să formuleze cu claritate ceea ce ghicea.

De vreme ce nici ei Francois Delvaux nu-i era indiferent!

– Dumnezeule…

Din moment în moment, tabloul care se schița în fața ochilor ei devenea mai sumbru, mai îngrijorător. Părea deodată că această țară însorită și primitoare în care abia debarcase, lua pentru ea forma unei capcane – o plasă care se va închide curând peste ei, peste trioul pe care-l formau. Atunci, orice s-ar putea întâmpla.

Numai dacă…

– Nathalie! Dacă ne-am întoarce la Paris?

Fiica ei se ridică pe pernele ei și o privi uimită:

– Să plecăm? Dar de ce? Ești nebună, mamă! De-abia am sosit. Apoi, este Francois… Așteaptă să vezi, m-ai sfătuit adineauri. Cred că sunt foarte dornică să văd ce se va întâmpla!

– Fără îndoială nimic bun! replică Julia, dar cu voce atât de scăzută încât Nathalie n-o putu auzi.

Urmă un moment de tăcere în cameră, pe care o rupse veselă tânăra fată:

– Ce idee ciudată, mamă! Tocmai mi-ai spus că ți-a plăcut foarte mult această primă zi, și acum vorbești de întoarcere… Ce te-a găsit, așa deodată?

– Nimic, nimic… Eu… Poate sunt puțin obosită. Noapte bună, draga mea!

Se întoarse, prefăcându-se somnoroasă, hotărâtă să întrerupă această conversație.

Într-adevăr, cum să răspundă sincer la întrebările Nathaliei? Cum să-i explice această bruscă dorință care o cuprinsese să abandoneze totul și să se întoarcă la Paris înainte de a nu fi prea târziu – cum să-i explice toate astea fără să trădeze secretul pe care-l purta de acum înainte în adâncul inimii.

Cum să-i spună fiicei ei că și ea se simțea atrasă de Francois?

Trecuseră cincisprezece ani de la moartea lui Karl. Cincisprezece ani de singurătate, dar care n-o apăsase nici o clipă, rămânând mereu cu amintirea vie și puternică a soțului ei. După acești cincisprezece ani, o atrăgea, în sfârșit un bărbat, făcând să renască în ea dorințe și impulsuri uitate – și soarta voia ca tocmai de acest bărbat fiica ei să se îndrăgostească.

Doctorul Delvaux avea dreptate. În această țară unde crescuseră zeii, orice se putea întâmpla. Oamenii, aici, nu erau decât jucării ale puterilor care-i depășeau.

– Jucării în mâinile zeilor…

Soluția se impunea: să plece, să rupă vraja înainte de a fi prea târziu. S-o smulgă pe Nathalie de sub influența lui Francois, s-o înapoieze lui Jean-Philippe pe care ea nu-l aprecia, dar care îi apărea deodată ginerele ideal – și să scape ea însăși din această dramă care amenința înainte ca plasa să se închidă, să-i prindă pe toți.

Un bărbat, două femei – ca într-un vodevil întors pe dos. Dar Julia refuza să joace această piesă.

Deoarece un destin malefic intervenise, făcând două rivale: mamă și fiică, era important să împiedice ridicarea cortinei. Să încerce totul ca această comedie să nu se transforme într-o tragedie antică sub soarele Greciei.

– Dormi, mamă? întrebă Nathalie.

Julia scoase un mormăit care nu însemna nimic, dar suficient pentru ca fiica ei să reia:

– Nu poți să știi cât sunt de fericită de această excursie! Fericită și în același timp puțin temătoare… Mi-ar plăcea să cunosc viitorul, să ghicesc ce ne va aduce!

La această întrebare, numai antica Pitia ar fi putut răspunde, ea care citea viitorul în apele unui izvor magic.

– Trecem prin Delfi?

– Credeam că etapele acestei excursii, trebuia să rămână o surpriză pentru tine?

– Da, ai dreptate…

Urmă o nouă pauză în conversație. Julia speră o clipă că Nathalie adormise, visându-l pe Francois, dar din păcate tânăra nu părea hotărâtă să adoarmă:

– Ce vă spuneați, mai devreme?

Era inutil să întrebe ce însemna acest plural.

– Când, mai devreme? se mărgini să întrebe Julia.

– Pe Acropole. Mergeam spre Erehterion și rămăseseți puțin în urmă… Despre ce vorbeați?

– Despre destin.

Răspunsul o surprinse pe Nathalie. Julia auzi foșnetul cearșafurilor aruncate. Părăsindu-și patul, tânăra se strecură lângă mama ei, regăsind obișnuința copilului pe care o părăsise de mulți ani. Trebuia să fie tulburată de această poveste! se gândi Julia. Îndrăgostită de Delvaux – agățată ca un drogat de otrava lui.

– Nu vrei să dormi? mormăi Julia.

Dar această manevră fu în zadar. Nu, Nathalie n-avea nici cea mai mică dorință să doarmă. Voia să știe.

– Ce înseamnă să vorbești despre destin?

Cât îi era de greu să rezume în câteva cuvinte senzațiile încercate străbătând ruinele Parthenonului! Totul era impalpabil, atât de vag – dar în același timp atât de puternic.

– Nu știu, eu… se încurcă Julia. Vorbeam despre… viitor!

– Se gândește la viitor? Se gândește la mine, așadar, cum mă gândesc și eu la el!

„Îndrăgostiții sunt singuri pe lume“ spune dictonul. Nathalie era dovada vie. Pentru ea, totul se învârtea de acum înainte în jurul lui Delvaux. Julia se înfioră, speriată de forța sentimentelor fiicei ei, de puterea lor. Aspectul lor inevitabil. Trecând peste propriile ei sentimente, era important să acționeze rapid pentru binele Nathaliei, ca să evite s-o facă să sufere inutil.

Deoarece o plecare precipitată părea imposibilă – într-adevăr, în ce fel s-o justifice? Cum s-o impună tinerei fete? va proceda altfel. Spărgând abcesul.

Chiar mâine, va vorbi cu Francois Delvaux.

***

Plecarea era fixată pentru ora opt dimineața, și Julia și Nathalie trebuiră să-și facă în grabă toaleta, să-și pregătească bagajele și să-și ia micul dejun pe terasa camerei lor, ca să nu întârzie.

Volubilul Irman își aștepta grupul în fața microbuzului. În timp ce șoferul se ocupa de bagaje, ghidul își număra oamenii:

– Șapte, opt, nouă… Lipsește cineva…

– Eu! exclamă respirând greu Delvaux, sărind în vehicul. Îmi pare rău, am dormit destul de prost…

Spunând asta, își salută colegii cu un gest circular, înainte de a se așeza pe un loc liber, în fund.

– Nici măcar nu m-a privit! șopti Nathalie mamei ei.

Într-adevăr, cardiologul nu păruse să acorde mai multă atenție celor două femei decât celorlalți pasageri. Acum, adâncit în fotoliul lui, citea ghidul.

Această atitudine distantă, indiferentă, rănise sensibilitatea Juliei, cum observă și Nathalie. Dar tânăra femeie nu spuse nimic. Dimpotrivă, prinse un pretext pentru a murmura:

– Poate că-ți faci prea multe idei, draga mea.

Vocea ei tremura. Detesta ce era pe punctul să facă. O făcea să se gândească la una dintre acele femei geloase și meschine, încercând să torpileze fără să lase

impresia fericirea celei mai bune prietene. În timp ce nu era vorba decât despre binele copilului ei.

Binele copilului ei… Dar unde începea fericirea Nathaliei, și unde se oprea gelozia pe care nu se putea stăpâni să n-o încerce?

Din nou, și mai mult decât ieri seară, Julia simțea că se închide capcana asupra ei. Trebuia să discute cu Francois, și încă repede!

– Mă iubește… Sunt sigură că și el mă iubește… sfârși prin a spune Nathalie.

Julia nu răspunse.

***

Un mic avion particular îi aștepta la aeroport, ca să-i ducă într-o oră de zbor până la orășelul Kalambaka, la poalele Munților Pindului, cu celebrele lor vârfuri stâncoase în vârful cărora erau clădite mănăstiri inaccesibile.

Norocul fu de partea Juliei. Un loc era liber în cabina pilotului. Irman i-l propuse celei mai tinere din grup: Nathalie, care se grăbi să accepte, permițându-i astfel mamei să se așeze lângă doctorul Delvaux.

Așezându-se lângă medic, Julia își stăpâni cu greu un frison de emoție. Din punct de vedere fizic, Francois o tulbura. De vreme ce nu se întâmplase nimic între ei, legăturile lor rezumându-se la conversații aproape banale, la câteva atingeri ușoare, se simțea mai atrasă de acest bărbat decât toți cei pe care îi întâlnise în timpul celor cincisprezece ani.

În mintea ei se aprinse semnalul roșu al pericolului: lucrurile erau mai grave decât se temea. Asta impunea o urgență.

– Ai dormit bine, Julia?

Cu un gest, tânăra femeie înlătură această întrebare convențională. Nu dispunea decât de puțin timp, și n-avea răgazul să vorbească despre ploaie, sau despre frumusețea peisajului.

Ajuns în capătul pistei, pilotul acceleră. Avionul se punea în mișcare în lungul bandei de bitum, când Julia spuse cu jumătate de voce:

– Nathalie s-a îndrăgostit de dumneata, Francois!

– Ce spui?

– Nathalie…

– Am auzit, am auzit… Dar este imposibil, Julia! Nu trebuie!

Julia se învinui, se urî, dar reacția speriată a lui Delvaux o bucură, ca o dovadă că răul încă nu era făcut.

– Totuși, așa este.

– O să-i vorbesc!

– Nu-i face rău, te rog! Este o copilă, nu vreau să sufere…

Delvaux ridică din umeri:

– Bineînțeles, Julia. Nu te teme. Dar trebuie să-i explic că…

Doctorul se întrerupse, o privi lung pe Julia care, cu inima bătându-i mai repede trebui să-l încurajeze ca să continue:

– Să-i explici ce?

– Că pe dumneata te iubesc, Julia. Nu pe ea – pe dumneata!

Capitolul 4

Juliei i se păru deodată că pilotul pierduse controlul aparatului. Avionul cădea în picaj, se răsucea. Inima ei începea să bată într-un ritm îndrăcit. Se agăță de brațul fotoliului, inspiră adânc, și în fine, îndrăzni să-și întoarcă privirea spre doctorul Francois Delvaux:

– Poftim?

Medicul zâmbi, descoperind cei doi incisivi superiori, ușor depărtați – semn fericit, se gândi mașinal tânăra femeie. Un mănunchi de riduri fine pornea de la colțul ochilor, urcând spre tâmple, unde câteva fire de păr cărunt aduceau o notă de farmec. Cu o privire întrebătoare, o fixă pe Julia cu un amestec de umor și îndoiosare:

– Am spus că sunt îndrăgostit de dumneata, doamnă Werner.

– Dar…

– Știu! Este imposibil! Trăiești în cultul soțului dumitale. Ai o fată care, în plus, după părerea dumitale, este nebună după mine – pe scurt, totul se opune în teorie ca dragostea mea să se concretizeze într-o zi. Și totuși, așa este: te iubesc, Julia!

Primul moment de stupefacție trecut, Julia simți un adevărat val de bucurie, de fericire, lovind-o din plin. Încercând să-și ridice șuvița blondă care-i cădea pe frunte pentru a-și veni în fire, observă că-i tremura mâna, semn evident că era tulburată.

Francois o iubea – i-o mărturisise, cu simplitatea și francheța pe care le punea în toate. O iubea… Și asta n-o jena deloc, n-o șoca, nu-i rănea nici pudoarea nici fidelitatea ei pentru trecut. Pentru prima dată de atâția ani, accepta fără scrupule admirația, afecțiunea unui bărbat. Mai mult încă, recunoștea fără rușine sau remușcări, că sentimentul puțin vag, încă nedefinit, pe care îl încerca pentru el semăna cu dragostea.

Încet, mâna lui Francois veni să se așeze peste a ei. Degetele cardiologului le strânseră pe ale ei, amestecându-se cu ele. Julia rămase nemișcată. Pasivitatea sa era ca o mărturisire, răspunsul pândit de Delvaux. Într-o șoaptă, el repetă:

– Te iubesc, Julia…

Cât de plăcut sunau aceste cuvinte în urechile ei! Închise ochii, atentă la respirația lui Francois pe gâtul ei, la mângâierea degetelor lui pe brațul ei.

Atentă la prezența lui. Întoarsă în întregime către el.

– Te iubesc… repetă el.

Tulburată, nu mai reuși să păstreze acea rezervă puțin rece care era de obicei apărarea și scăparea ei. Capul îi căzu pe umărul vecinului. Nu-i mai păsa de acum înainte că pot fi văzuți de tovarășii lor de călătorie. Nu se temea nici că Nathalie s-ar putea întoarce brusc și să-i surprindă în această postură tandră. Nimic, nimic n-o mai interesa, decât acest bărbat de lângă ea.

– Și eu te iubesc! murmură ea într-un suspin.

El o iubea, ea îl iubea – totul ar putea, ar trebui să fie frumos și vesel, dar așa cum norii acoperă brusc un cer de vară, lunga listă a obstacolelor din drumul lor începu deodată să defileze în mintea tinerei femei. Nu se putea abandona acestei fericiri atât de noi, să se arunce cu capul înainte într-un viitor care părea trandafiriu. N-avea nici dreptul, nici răgazul. Cu aspra lui franchețe, Delvaux avea dreptate: totul se opunea dragostei lor. Începând cu fericirea fiicei ei.

Brusc, Julia se ridică, își smulse mâna din strânsoarea medicului. Vocea ei era nesigură, dar hotarâtă, când întrebă:

– Și Nathalie?

Să-și clădească un viitor în detrimentul speranțelor Nathaliei, îi era imposibil. Asta ar fi însemnat să renege, să mătură dintr-o lovitură toată viața ei de corectitudine. Și nu se poate construi nimic solid pe trădare.

– Este fiica mea, Francois… fiica mea. O iubesc mult. Ea este toată viața mea!

– Știu. Dar…

El se întoarse spre hublou, oferind tinerei femei profilul lui încontre-jour. Nasul lui drept, bărbia pătrată indicau un caracter voluntar, o îndârjire în muncă și o inteligență pe care o confirmau fruntea lui înaltă și degajată.

Francois ezita să continue, era evident. Părea că-și caută curajul să-și sfârșească fraza în contemplarea cerului albastru care înconjura avionul.

În fine, după câteva secunde, îi făcu din nou față Juliei. Orice urmă de ironie, de amuzament dispăruse de pe fața lui care exprima numai agresivitate și seriozitate:

– Dar mi-au trebuit patruzeci de ani să te găsesc, spuse el rostind răspicat cuvintele. Patruzeci de ani… Este mult, patruzeci de ani de singurătate. Și amintirea acestui timp pierdut nu mă încurajează să mă dau bătut!

– Asta ce înseamnă?

– Pe dumneata te iubesc – nu pe ea. Să te dai în lături, să fugi de mine, nu va schimba cu nimic situația. Ea are douăzeci de ani și eu patruzeci…

– Multe cupluri trainice prezintă o asemenea diferență de vârstă!

Francois schiță agasat o ridicare din umeri:

– Evident! Dar ei se iubesc… Or, dacă o găsesc pe Nathalie fermecătoare, adorabilă, proaspătă și inteligentă, eu nu sunt pentru atâta lucru îndrăgostit de ea! Sacrificiul dumitale ar fi inutil, fiindcă nimic nu are putea surveni între ea și mine!

Raționamentul era de necontestat. La această constatare, dincolo de faptul că dragostea nu era posibilă, se gândi că pe Nathalie o va face fără îndoială să sufere imaginea bărbatului de care se credea îndrăgostită în brațele mamei ei.

– Ea nu va suporta să ne vadă împreună.

– De unde știi?

Din nou, obiecția lui Francois era judicioasă. Cum să prevadă reacțiile Nathaliei, a cărei comportare era

ea însăși atât de fantezistă? Îndrăgostită pătimaș de Jean-Philippe ieri, abia îi ieșise în cale Delvaux și-și uita deja pasiunea din ajun! În realitate, avea optsprezece ani, vârsta elanurilor și entuziasmului subit pentru cineva. Vârsta nebuniilor, a înflăcărărilor care pot să dureze, dar și a răzgândirilor neașteptate.

În aceste condiții, este greu să-i prevezi gândurile și acțiunile.

– Nu vreau să fie nefericită! insistă Julia

– Pentru a trăi fericiți, să trăim ascunși… recită Delvaux. Să nu bruscăm nimic, să lăsăm timpul s-o facă – avem două săptămâni în fața noastră.

Două săptămâni, într-adevăr. Cincisprezece zile de mare risc, timp în care va trebui să-și supravegheze fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare privire. Să-și controleze acest impuls care o va împinge cu siguranță să ia mâna lui Francois, să se rețină să nu-i vorbească decât lui, să meargă fără încetare alături de el, în umbra lui.

– Va fi dificil!

Dar fericirea merita acest preț.

Fericirea… Lucidă, Julia realiză cu ce viteză fantastică se schimba cursul vieții ei, că lua fără

îndoială o turnură decisivă. Ieri încă, era singură, trăind cu amintirea unui bărbat pe care îl iubise mai presus de orice, incapabilă să se gândească la altcineva decât la el. Și apăruse Francois. În câteva clipe, o privire, trei cuvinte și totul se răsturnase. Îi trebuise o zi întreagă ca să realizeze ce se întâmpla; discuția cu Nathalie în ajun, și conversația de acum, în gălăgia motoarelor micului avion încheiaseră treaba. Acum, știa mai mult, îndrăznea să formuleze clar ceea ce i se întâmpla.

Da, era îndrăgostită de Francois! Nu, nu-l uitase pe Karl, dar astăzi înțelegea că nu se poate trăi o veșnicie cu amintirea unui dispărut. Chiar dacă nu se găsise niciodată corpul soțului ei, să creadă că poate trăia în altă parte, se dovedea o utopie. Erau povești, basme din acelea scornite ca să-și dea curaj.

Timp de cincisprezece ani, această speranță fantastică o susținea. Acum, se cuvenea să întoarcă pagina.

Rămânea „problema Nathaliei“. Și înainte de asta, Julia trebuia să-și recunoască neputința.

– Trebuie să lăsăm timpul s-o facă! spuse Francois.

Tânăra femeie tresări. Era exact ce o sfătuise pe fiica ei, în ajun – și fără îndoială singura soluție.

– Doamnelor și domnilor, vom ateriza în câteva momente pe aeroportul din Kalimbaka! exclamă bucuros Irman, întrerupând gândurile Juliei.

Aeroportul din Kalimbaka – sau mai exact, pista de iarbă care-i ținea loc, notă Julia, privind prin hublou.

Micul avion atinse solul cu roțile, sări peste un mușuroi, vibră din toate încheieturile și sfârși prin a se opri în fața unicului hangar al terenului de aviație.

Irman deschise ușa aparatului. Mâna lui Francois o căuta pe cea a Juliei. Cu o scurtă apăsare însoțită de o privire plină de tandrețe, își spuseră toată dragostea, toată complicitatea lor. Părăsind postul de pilotaj, Nathalie venea spre ei:

– A fost formidabil! strigă ea cu entuziasm. Și pentru voi, călătoria s-a desfășurat bine?

– Da, foarte bine… murmură Julia, cu bucuria întunecată totuși de conștiința disimulării ei.

***

După Parthenon, unde prezența misterioasă a zeilor Olimpului se făcea aproape tangibilă, munții Pindului fură un nou eșec pentru Julia. La capătul

defileului tăiat de apele lui Pinios, un râu cu un curs de acum înainte nesigur, se ridicau ca niște paznici de veghe numeroase piscuri stâncoase, cu pereți ametitori, dominând cu cei aproape trei sute de metri ai lor câmpia înconjurătoare.

Aceste piscuri abrupte, survolate de vulturi pleșuvi, îți dădeau amețeli. Sub neîndurătorul soare de amiază, Julia se simți mică, umilă, o biată ființă slabă, la baza acestor monștri de piatră de un cenușiu mat, pe fondul albastru al cerului. Hotărât lucru, Grecia era una dintre acele țări magice pe care și le imagina de mult timp. Dincolo de soare, de plaje și de lumina mediteraneană se ascundea o altă lume legată de trecutul fantastic al acestor meleaguri.

Nu numai una, ci zeci, sute de civilizații existaseră sub acest cer – iar miracolul era că această istorie veche de mai multe zeci de secole rămâne astfel prezentă, continuând să îmbibe de o manieră intensă fiecare centimetru pătrat al acestui pământ.

– Era secolul XI când primii anahoreți s-au retras în grotele acestor munți pentru a fugi de lume și să mediteze… explică volubilul Irman, ca un ecou la gândurile tinerei femei.

Apoi, sub conducerea Sfântului Anathase, acești sihaștri au construit în vârful piscurilor stâncoase

acele mănăstiri inaccesibile majorității muritorilor. Numai o serie de scări mobile, de nacele suspendate și trase de scripeți rudimentari, permiteau să se ajungă pe piscuri, punând astfel la adăpost de nebunia oamenilor pustnici care se retraseseră aici.

Din cele douăzeci și patru de mănăstiri ridicate în urmă cu cinci secole, doar patru mai erau ocupate de călugări care, pentru câteva drahme, permiteau vizitarea comorilor lor.

– Și vom urca agățați de frânghii? se neliniști Nathalie la baza impresionantei înălțimi unde se afla mănăstirea lui Varlaam.

– Nu, nici vorbă! S-au tăiat trepte în stâncă! o asigură Francois Delvaux.

– Cu atât mai bine! Mă veți ajuta să urc? Mă tem să nu amețesc pe această pantă abruptă.

Propunerea era directă în naivitatea ei. Cardiologul aruncă o scurtă privire în direcția Juliei, care încuviință cu o mișcare discretă din cap: orice trebuia făcut ca s-o cruțe pe Nathalie…

– Bineînțeles! spuse bucuros Francois luând-o pe tânăra fată de talie.

Gestul era firesc, cel al unui tată pentru fiica lui. Julia, care-l încurajase, încercă totuși o strângere de inimă.

– Geloasă? se întrebă ea.

Răspunsul era nu, de o mie de ori nu! O mamă nu este geloasă pe fiica ei.

Și totuși…

Întorcându-și ochii, începu la rândul ei să urce scara de piatră cu trepte alunecoase.

Aplecată deasupra unei trecători înguste, dominând câmpia înconjurătoare, mănăstirea lui Varlaam păstra, în ciuda minunatelor icoane care decorau pereții capelei, ai sălii de mese și ai chiliilor, un aspect auster care sporea liniștea îndărătnică a celor câțiva călugări care mai locuiau acolo.

Acești oameni simpli, cu fața acoperită de o barbă care nu cunoscuse niciodată briciul, păreau iviți drept dintr-o reconstituire a Evului Mediu pentru o superproducție hollywoodiană. Trăsăturile lor sălbatice, murdăria hainelor de dimie, o speriară pe Julia. Din instinct, se apropie de Francois, căutând protecție și încurajare în preajma lui. Ar fi vrut s-o ia de mână, să-i povestească la ureche una din acele anecdote amuzante pe care le găsea în ghidurile sale turistice.

Ar fi dorit – dar Nathalie i-o luase înainte. Și la urechea ei Delvaux își picura cunoștințele; și mâna ei o ținea…

Un nod de neliniște urcă în gâtul tinerei femei. Știa, ghicise imediat: această excursie era primejdioasă. Nu vor scăpa neatinși, nici unii nici alții. De ce nu-și ascultase inuiția care, ieri seară, o sfătuia să fugă din Grecia? La care tentație cedase oare acceptând să continue această excursie?

Răspunsul era limpede. Mai mult decât dificultatea de a explica Nathaliei decizia ei de plecare, era dorința care o împinsese să rămână. Ea îl dorea pe Francois. Îl dorea fizic. Bineînțeles, astea nu sunt lucruri care se pot spune, nici măcar să ți-l mărturisești cu ușurință, dar Julia era prea lucidă, prea cinstită pentru a încerca să-și ascundă adevărul. Îl dorea pe Delvaux. Dorea s-o ia în brațe și s-o strângă lângă el. Dorea să-i simtă mâinile pe corpul ei, s-o mângâie, să întârzie pe șoldurile ei, să-i atingă pieptul.

Îl dorea, cum pe vremuri, tânără fiind, îl dorise pe Karl din primul moment. Asta se întâmpla la Paris, în Cartierul Latin, într-o seară de iunie. Mica studentă în primul an de arhitectură cum era, venea să se intereseze de rezultatele examenelor ei. Acolo se afla un tânăr necunoscut, care-l însoțea pe unul dintre colegii ei, din anul al patrulea. Privirea lui Karl se încrucișase cu a ei, și Julia înțelesese că el va fi – acest

tânăr de douăzeci și trei de ani, căruia nici măcar nu-i știa numele – primul amant și totodată bărbatul vieții ei.

Au băut o cafea într-un bistrou, apoi Julia l-a urmat pe Karl în apartamentul lui de pe strada Iacob. Din ce se întâmplase în acea seară, și în toți anii care au urmat, nu regreta nimic. Ceea ce citise în ochii tânărului blond, acea promisiune de fericire, fusese ținută fără cusur.

Până în acea seară de vară, în largul Insulei Re…

– Mamă! Vino să vezi…

Nathalie sesizase oare tristețea mamei sale, sau dorea numai s-o facă să împărtășească împreună cu ea descoperirea frescelor lui Catellano din Teba acoperind pereții capelei? Julia nu se întrebă decât o clipă, și se apropie de cuplul pe care-l formau fiica ei și Delvaux. Ochii doctorului îi sfredeliră pe ai ei cu aceeași intensitate tulburătoare, ca a celorlalți ochi, în urmă cu optsprezece ani. În același timp, mâna lui Francois o lăsă pe a Nathaliei:

– Privește, mamă! Irman pretinde că aceste picturi datează din secolul XVI… Ce modernitate în compoziție! Nu găsești?

Trebuia să se prefacă, să-și ascundă emoția înainte ca Nathalie s-o bănuiască și să sesizeze motivul…

Julia încuviință zâmbind:

– Este superb! Oh, încă nu mi-am revenit după urcarea acestei scări. Ați numărat treptele? Eu m-am oprit la patru sute cincizeci!

– Există șase sute una! precizează Irman, în spatele lor.

Ușurată de această diversiune, Julia e grăbi să-l urmeze pe ghid în fundul capelei.

***

Venind de la Atena pe drumurile din Thesalia, microbuzul încărcat de bagaje aștepta turiștii la baza stâncii pe care se afla mănăstirea Rusanou. Părăsită de călugări, edificiul servea acum de popas hotelier pentru câteva grupuri de privilegiați. Chiliile transformate în camere de oaspeți, în total vreo treizeci, păstraseră severitatea monahală, spartană a pereților văruiți în alb, decorați doar cu un crucifix. Singura concesie făcută modernismului fusese înlocuirea patului de lemn al călugărilor cu o saltea; o cabină mică de duș, plasată într-un colț, aducea o notă indispensabilă de confort.

Din cauza îngustimii lor, fiecăruia din membrii expediției i se atribui propria lui chilie.

– Înțeleg ce voiai să spui, încurajându-mă să profit de sala de baie din hotelul nostru din Atena! o ironiză Julia descoperind decorul în care își va petrece noaptea.

– Rustică, dar confortabilă… spunea agenția de voiaj, replică Nathalie. Nu te superi pe mine, mamă?

Cu un gest plin de blândețe, Julia atinse obrazul fiicei ei:

– Nu, din contră. Este tipic, cum spune Irman.

Nathalie izbucni într-un râs vesel, care răsună îndelung între acești pereți destinați de secole reculegerii și rugăciunii și păru aproape deplasat. Dar tânăra nu se sinchisi, și încheie pe un ton de glumă:

– Ei bine, profită, pentru că mâine…

– Nu-mi spune că ne vom culca într-un cort!

– Aproape!

Cele două femei se priviră. În ochii fiicei sale, Julia citi plăcerea excursiei, inocența. Dar în privirea ei, ce putea ghici oare Nathalie? Putea oare ghici adevăratul joc dublu pe care era constrânsă să-l facă?

Duplicitatea îi provoca dezgust Juliei, și aproape cu ușurare o auzi pe tânăra ei fiică spunând:

– Pari obosită, mamă… Te voi lăsa să te odihnești.

– Mulțumesc, draga mea… Trezește-mă pentru cină.

Nathalie clătină din cap și se îndreptă spre ușă. Cu mâna pe clanță, totuși, se întoarse:

– Nu mă întrebi cum a fost cu Francois?

Julia împietri. Ar fi vrut să-și astupe urechile, să nu audă nimic, dar deja Nathalie relua:

– Ei bine, totul a fost cât se poate de bine! Practic, nu ne-am despărțit toată după-amiaza…

– Am văzut, draga mea.

– Și cred că… În fine, mi se pare că-i plac. Nu mi-a spus nimic precis, dar tu știi mai bine decât mine, o femeie ghicește asemenea lucruri!

Fiecare din cuvintele Nathaliei o străpungeau ca un pumnal ascuțit. După speranța stârnită de conversația ei cu Delvaux, în avion, o cuprindea din nou certitudinea unei drame iminente.

Nathalie o privea, vizibil surprinsă de mutismul ei:

– Este minunat, draga mea! se forță să spună Julia. Lasă-mă, acum. Mă doare puțin capul.

Capitolul 5

Cina a fost servită în vechea sală de mese a mânăstirii, pe mese mari de lemn scobite de străchinile în care se serveau pe vremuri slabele rații ale călugărilor.

Întâmplarea îi despărțise pe Julia, Nathalie și Francois, fiind plasați prin grija lui Irman în diferite locuri ale mesei mari. Această distanță care pe moment o iritase, o bucurase în cele din urmă pe tânăra femeie. Singură, sau mai precis încadrată de doi membri ai grupului a căror conversație insipidă n-o acapara deloc – abandonată ei însăși, așadar, putea să se gândească pe îndelete, să analizeze situația.

De fapt, lucrurile erau clare. După o oră de odihnă în liniștea chiliei sale, ele se puteau rezuma în câteva

cuvinte. Îl iubea pe bărbatul de care propria ei fiică era îndrăgostită. Iată, asta era tot, în același timp simplu și teribil de complicat.

Două femei, un bărbat – dar nu orice femei: o mamă și fiica sa, și nu orice bărbat: unul de patruzeci de ani, seducător și fermecător. Adăugați soarele Greciei, universul restrâns al unei excursii organizate. Agitați o clipă – și cocteiul era exploziv.

Se înverșună din nou să descopere mijlocul de dezamorsare a acestei bombe cu efect întârziat al cărui tic-tac obsedant îi sfredelea tâmplele fără răgaz. Dar degeaba sucea și răsucea toate datele problemei, ajungea fără doar și poate la aceeași soluție: să fugă. Să fugă de această țară, de acest grup – să fugă de Francois. Da, aceasta era salvarea pe care o căuta. Dar știa că de acum înainte nu se va hotărî să recurgă la această soluție extremă.

Acum își da seama, secundă după secundă, minut după minut, că sentimentele ei pentru Francois crescuseră în cursul zilei. Ea nu mai era la vârsta exaltării inimii, a dragostei la prima vedere, ca Nathalie. La ea, astăzi, totul trecea prin filtrul analizei, al judecății. Și dragostea ei pentru Delvaux rezistase sitei de temut a inteligenței ei.

Dumnezeule, cât de mult ar fi vrut să cunoască viitorul! Să știe dinainte dacă alegerea pe care inima o îndemna să facă era cea bună. Trebuia să împace și capra și varza, s-o cruțe pe Nathalie încercând să-și păstreze propria fericire.

– Nathalie, Francois… Karl! Oh, Karl al meu, dacă rămâneai cu noi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat!

Între șoaptă și vis, trebuie să fi rostit aceste câteva cuvinte cu voce scăzută, care atraseră o privire intrigată a vecinei din dreapta, o mică brunetă vioaie.

– Cu mine vorbeați?

– Nu, eu…. încercam să-mi amintesc câteva versuri dintr-o poezie greacă, învățată în liceu.

– Ați făcut greaca? Eu, am ales „modernul“, cu trei limbi. Vorbesc engleza, germana și spaniola!

În ciuda preocupărilor ei, Julia își reprimă cu greutate un zâmbet amuzat:

– Felicitări! spuse ea cu căldură.

Incapabilă să ghicească dacă acest compliment era sau nu serios, cealaltă renunță la conversație și-l apostrofă pe Irman, așezat în cealaltă parte a mesei mari:

– Și care este programul de mâine?

– Epirul! La vest de munți, Metsovo, Dodone… și vom petrece noaptea la Parga, pe țărmul Mării Ionice…

Pentru prima dată, Julia renunță să meargă din surpriză în surpriză de-a lungul acestui voiaj, și întrebă:

– Și Delfi? Vom vizita Delfi?

Julia a simțit privirea intrigată a fiicei sale oprindu-se asupra ei. Este adevărat că îi pusese deja această întrebare. Această insistență a mamei de a regăsi urmele faimoasei Pitia, preoteasa oracolului care prezicea viitorul, trebuia cel puțin s-o surprindă.

Irman se aprinse:

– Delfi! Centrul Universului! Credeți că se poate călca pământul acestei țări fără să treci prin Delfi? Fântâna Cassotis, unde bea Pitia, este secată de multe secole, dar se spune că oamenii cu inima curată încă mai pot să-și citească în ea viitorul. Inima dumneavoastră este curată, doamnă Werner?

Tăcerea se lăsă în jurul mesei și ultimele cuvinte ale ghidului păreau că răsună îndelung sub bolțile de piatră ale vechii mănăstiri. Julia roși, nu găsi nimic să răspundă și se adânci în salata ei de roșii cu un miros delicios de ulei de măsline.

***

Prin fereastra îngustă a chiliei sale pătrundeau ultimile raze ale soarelui. Tencuiala pereților se coloră în nuanțe portocalii; o atmosferă încântătoare urca din câmpia înconjurătoare.

Julia dispăruse rapid, la terminarea cinei. Sub pretextul unei migrene, o îmbrățișase pe Nathalie, îi salutase pe Francois, pe Irman și pe ceilalți membri ai grupului, și ajunsese în chilia ei. Acum, întinsă pe pat, într-o liniște plăcută întreruptă doar de cântecul ultimilor greieri, visa, cu ochii larg deschiși.

Trecu o oră. Nemișcată, Julia văzu lumina lunii înlocuind razele soarelui; era o lumină albă, dar straniu de călduroasă, care se strecura în camera ei.

Deodată, două lovituri discrete se auziră în ușa ei.

– Intră! spuse ea mașinal.

Tânăra femeie credea că o va vedea pe Nathalie – dar în cadrul ușii apăru silueta lui Francois.

– Ce este…

– Nu spune nimic, Julia, te rog! Sau mai degrabă, da: spune-mi să plec, dacă dorești…

Ea nu se gândi decât o clipă, și aproape spontan încuviință:

– Rămâi!

Un lung fior o străbătu când Delvaux se așeză lângă ea, pe patul cu cearșafuri albe. Un fior care se

transformă într-un tremur nestăpânit la contactul mâinilor medicului pe fața ei.

Oh! mângâierea blândă a acestor mâini, tandra lor prezență, atingerea catifelată pe tâmplele ei, pe obraji, pe gât! Tulburată, Julia își reținea respirația, de teamă să nu tulbure cu respirația ei deliciul clipelor pe care le trăia.

– Julia… Julia…

Francois îi murmura numele cu delicatețe încântătoare, cum se recită un poem, cum se spune „te iubesc". Karl, odinioară, i-l șoptea cu atâta pasiune. Karl… Julia se forță să alunge din mintea ei imaginea fostului ei soț mort. Karl era mort. Realmente mort, chiar dacă niciodată nu i se găsise corpul.

Era timpul să reînceapă să trăiască.

Francois își ascunse fața la pieptul ei. Mirosul pielii, un miros cald de soare, de plantă aromată, urca în nările ei. Îl respiră cu încântare, adânc, asemenea unui înotător ieșind la suprafață și în aerul liber după o prea lungă scufundare. Cum să descrie plăcerea pe care i-o provoca acest miros? Cuvintele erau prea slabe, prea imprecise pentru a-și putea exprima plenitudinea fericirii.

Pentru că era fericită. Fără remușcări, se abandonă plăcerii care urca în ea.

– Încet! îl rugă ea, în timp ce mâinile cu degete agile ale lui Delvaux se strecurau sub bluza ei de dumbac.

Bluza fu urmată de blugii ei, pe pardoseala din dale de piatră. Era goală, acum, sub privirea medicului.

– Ești frumoasă… spuse el cu fervoare.

De cât timp oare nu i se spusese că era frumoasă? De ani – cincisprezece, pentru a fi mai exactă. Oh! bineînțeles, bărbații care vruseseră s-o seducă îi vorbiseră despre farmecul ei, îi lăudaseră zâmbetul sau strălucirea tenului. Dar nici unul nu se putea lăuda că o văzuse goală, că zărise mai mult decât schița unui sân prin deschizătura corsajului, curba unui umăr. În realitate, acest compliment în gura lor n-avea decât un scop: s-o conducă acolo unde voiau: s-o ducă în patul lor.

Această scurtă constatare a lui Francois suna altfel. Suna adevărat. El n-avea nimic de câștigat s-o flateze. Știa, înțelesese din clipa când intrase în această cameră, de unde ea nu-l alungase, că Julia îi va aparține. Ea îl accepta, îl voia la fel de tare ca el. Uniți în aceeași dorință, vor deveni amanți.

Încet, îi acoperi corpul cu mângâieri savante. Arcuită sub mâinile lui, Julia regăsea senzații uitate,

îngropate sub tone de amintiri. Karl îi atingea la fel de ușor șoldurile, cu aceeași mișcare la fel de plăcută.

Karl… evoca din nou fantoma lui. Dar acum într-un mod diferit. În câteva minute, părea că totul se răsturnase în mintea ei. Situația se clarificase de la sine: uitarea nu mai era necesară. Trecutul ei nu mai constituia un obstacol la încântarea prezentului. Va rămâne important, fericit, plin de minunății – dar cu siguranță nu autoritar sau inhibant. Eliberată, putea în sfârșit să înceapă un nou capitol de viață.

Julia redescoperea mângâierile unui bărbat pe corpul ei, dar și gesturile dragostei: să acopere pieptul lui Francois cu sărutări, coborând spre pântecul lui, să-i muște ușor pielea cu gust de miere.

Paranteza se închidea. Această lungă perioadă de abstinență depășită, redevenea femeie, supusă și totodată posesivă, pudică și îndrăzneață, ezitantă și hotărâtă.

– Vino, acum!

Ea ordona, accepta, se supunea… Un geamăt îi scăpă când Delvaux o făcu a lui. Corpul ei începu să se unduiască în ritmul impus de Francois. Cu ochii pe jumătate închiși, își acorda ritmul respirației cu acela al amantului ei. Împreună pândeau primele semne ale plăcerii. Când aceasta explodă, cu violența unei

furtuni violente, se abandonară cu aceeași ardoare, căutând potolirea simțurilor ajunse la paroxism.

Un strigăt scurt de plăcere îi scăpă Juliei. Într-o semiconștiență, își imagină repercutându-se între pereții chiliei, pe culoare, sărind din pietrele mănăstirii.

Era dificil să crezi că acești pereți seculari cunoscuseră vreodată o asemenea scenă de dragoste, dar tânăra femeie vru să creadă că niciodată o astfel de fericire nu fusese astfel împărtășită, atât de încărcată de dragoste și de pasiune.

– Te iubesc… îi șopti Francois la ureche.

– Și eu te iubesc. Mult…

– Atunci, ne-am spus totul: pot să plec!

Făcu în joacă gestul că se ridică.

Proiectată de razele lunii, umbra lui se profila pe peretele alb.

– Rămâi! îi ordonă Julia pe același ton. Un bărbat gol pe culoarele acestei mănăstiri, ar fi ceva profanator.

– Și apoi, aș putea să am întâlniri periculoase… Călugării aveau se pare anumite înclinații…

– Ce oroare! Este prudent să rămâi cu mine.

Îi întinse brațele – Francois se repezi în ele cu desfătare.

***

Primele licăriri ale zorilor îi surprinseră strâns îmbrățișați, plutind în acea stare extrem de plăcută de semiconștiență care urmează dragostei. Se iubiseră toată noaptea, poate de zece ori, niciodată săturați, niciodată obosiți. Dacă pentru Julia această noapte semăna cu o renaștere, pentru Francois era o eliberare.

În timpul unuia din momentele de răgaz care jalonase frenezia lor, Francois încredințase pe scurt povestea lui tinerei femei. Povestea banală a unui bărbat care iubește fără să i se împărtășească sentimentele; povestea clasică a unei persoane importante în medicină, un universitar de prestigiu sedus de una din studentele lui care era interesată doar de propria ei reușită!

– Câteva săptămâni de fericire iluzorie. Și apoi luni de zbucium și de ranchiună.

– Nu v-ați căsătorit?

– Ea dorea, dar din fericire, i-am înțeles jocul înainte de a fi prea târziu.

Julia ezitase, apoi îi puse întrebarea care o ardea buzele de un timp:

– N-a mai fost nimeni altcineva în viața ta?

– Ba da, bineînțeles. Câteva aventuri fără urmări. Satisfăcătoare pe moment, dar în realitate mediocre și frustrante… Și tu?

– A fost Karl, Karl și acum tu. Restul n-a fost nimic.

Confidențe murmurate printre sărutări, împărțite într-o noapte care trecuse rapid. Julia se ridică într-un cot, cu ochii fixați pe fereastra îngustă a camerei:

– Este dimineață, spuse ea. Deja…

O dimineață grecească, cu o lumină de o puritate intensă, plină de mirosuri de flori. Tânăra femeie sări din pat, alergând la fereastră. Lovind oblic zidurile mănăstirii, soarele abia răsărit îi inundă fața, deja cald și mângâietor.

Soarele, mirosul de miere caldă care se ridica din ferigi – nu mai rezistă și exclamă:

– Să facem o plimbare!

– Ești neobosită, draga mea…

– Sunt cincisprezece ani de când mă odihnesc…

Pașii lor răsunară pe culoarele tăcute, pe dalele curții. Paznicul de noapte îi salută cu mirare.

– Sunteți matinali. Este neobișnuit pentru turiști!

– Ce oră este?

– De-abia ora șase, doamnă. Dar nu veți regreta efortul dumneavoastră: este o dimineață în care munții sunt cei mai frumoși.

Portarul fostei mănăstiri nu mințea. Sub primele raze, imensele coșuri de piatră își proiectau umbra împrejur, dând construcției un aspect fantomatic. Julia luă mâna lui Francois și merseră mult timp printre stânci și grohotișuri. Doar o capră scăpată dintr-o turmă, lătrăturile unui câine în depărtare le aminteau că nu erau singuri pe lume.

Din când în când, rareori, schimbau câteva cuvinte, planuri pe care complicitatea lor le transforma din utopie în certitudini.

– Aș vrea să cunosc Peru… murmură Julia. Se pare că pe platourile înalte, în Machu-Pichu, vechii zei incași încă supraviețuiesc printre oameni.

– Te voi duce acolo. Vrei anul viitor? Plecarea pe șase decembrie. Vom petrece sărbătorile acolo.

– Șase decembrie, spui?

Ea se făcea că-și consultă o agendă imaginară.

– Pe șase, am o întâlnire. Dar începând din șapte decembrie sunt liberă.

Ei nu glumeau decât pe jumătate, siguri că de acum înainte se găsiseră și erau doritori să nu se mai piardă niciodată.

Toate aceste clipe, Julia le înmagazină în memoria ei. Ținea să le păstreze cu mare grijă, așa cum se păstrează un album cu fotografii, pentru plăcerea de a le frunzări și de a regăsi acolo emoții trecute. Întâlnirea cu Francois, plimbarea lor pe străzile Atenei, ruinele de pe Acropole, această noapte de dragoste în inima mănăstirii Rusanou, plimbarea lor în aceste zori delicioase – toate aceste clișee care ar fi putut să-i facă să zâmbească pe alții, ea le păstra ca pe cele mai prețioase bunuri ale ei.

Pentru că o trăise, într-adevăr, știa că fericirea este fragilă. Că într-o zi se poate clătina, apoi să dispară pentru totdeauna. Și este bine atunci, salvator chiar, să-ți poți aminti pentru a găsi curajul de a-ți continua drumul.

În clopotnița mănăstirii lui Varlaam, aflată la o distanță doar de câțiva kilometri, un clopot sună, al cărui sunet se repercută din stâncă în stâncă, din piscuri în piscuri, până la ei.

– Ne-am putea oare căsători aici? sugeră Delvaux.

– De acord!

Julia răspunsese spontan, ghidată numai de instinctul ei, de dorința de a nu-l părăsi niciodată pe acest bărbat pe care-l iubea.

O clipă de reflecție o făcu să revină cu prudență:

– Și Nathalie?

– Îi voi vorbi. Nu mai este un copil, va înțelege perfect situația.

– Nu crezi că-mi revine mai degrabă mie să…

– Nu! Ai încredere în mine.

Tânăra femeie se lăsă convinsă cu atât mai multă ușurință cu cât se temea mai presus de orice de proba unor explicații. Era apropiată de Nathalie, o iubea cu pasiune – dar discuția care se impunea depășea cu mult cadrul relațiilor clasice între o mamă și fiica ei.

Era poate preferabil, într-adevăr, ca Francois, de care Nathalie se credea îndrăgostită, să taie el însuși în carne vie.

– Apropo de a tăia, exclamă Julia, sărind cu vioiciune de la una la alta, cum făcea adeseori Nathalie, mi-e foame!

– Să ne întoarcem.

Turiștii se treziseră, la mănăstirea Rusanou. Pentru micul dejun, fusese aranjat un bufet în curte. Irman se agita în jurul unor mici arzătoare cu gaz:

– Doamnă, domnule, bună ziua… Ceai sau cafea?

Comandară două ceaiuri și aleseră din bogatul sortiment de compoturi de fructe; pâinea și mierea

aurie ca soarele Greciei completau masa. Abandonându-și preocupările, ghidul veni să se instaleze la masa lor:

– Îmi permiteți?

– Bineînțeles, Irman. Beți o cafea cu noi.

Julia spusese „noi“ ca și cum era vorba de o evidență, ca și cum Francois și ea erau acum atât de apropiați încât nu mai formau decât această entitate, „noi“.

Subtil și inteligent, Irman înțelese semnificația acestui pronume:

– Sunteți matinali spuse el, insistând pe primul cuvânt.

Tânăra femeie îi zâmbi, un zâmbet care echivala cu o mărturisire, pe care veni s-o întărească mâna lui Francois căutând-o pe a ei fără discreție.

– Bănuiam. Sunt fericit pentru voi, adăugă Irman.

Probabil că datorită unui pronunțat simț psihologic, cizelat după ani de practică profesională, Irman prevăzuse într-adevăr această apropiere între Julia și Francois.

Câte cupluri trebuie să fi văzut formându-se astfel, în timpul acestor excursii în țara lui! se gândi tânăra femeie cu o anumită emoție. De fapt, acest tur

organizat de care se temuse puțin, la început, când Nathalie îl alesese în chip de cadou, i se părea acum cel mai bun mijloc de a călători.

– Bună ziua, mamă! Bună, Francois…

Vocea Nathaliei o făcu să tresară. Îmbrăcată cu un tricou mulat și o fustă atât de scurtă încât devenea simbolică, tânăra apăruse lângă masa lor.

– Familia este completă, murmură Irman. Ei bine, vă las. Pe curând. Plecarea într-o oră!

Nathalie se așeză pe scaunul pe care ghidul îl părăsise. Zâmbi rând pe rând, mamei, apoi lui Delvaux. Era clar că nu bănuia nimic, și această constatare o făcu pe Julia să se simtă stânjenită. Schimbă o scurtă privire cu Francois, care confirmă: da, se va ocupa el de toate, va vorbi cu ea!

Și cu cât mai repede, cu atât va fi mai bine.

Capitolul 6

Julia se aplecă deasupra fântânii Cassotis, dar „apa care vorbește“, care ghidase profețiile Pitiei de-a lungul secolelor, dispăruse într-adevăr. Apa era moartă, și fântâna era secată – viitorul nu se mai scria în aceste locuri.

Tânăra femeie se redresă, puțin decepționată, în ciuda avertismentului lui Irman. Nu departe, Francois o observa, și ea își regăsi repede zâmbetul. La urma urmei, ce nevoie avea de prevestirile Pitiei din Delfi? Fericirea pe care o trăia nu era dintre cele care nu strălucesc decât un anotimp. Ceea ce va construi cu doctorul Delvaux va fi solid, real, care nu se va sfărâma la prima lovitură dură.

Lângă Francois, foarte aproape de el, era Nathalie. Tânăra îi adresă mamei un semn afectuos din mână, înainte de a-l antrena pe Delvaux în templul lui Apolo.

Francois și Nathalie, mână în mână… Această perspectivă care, doar cu două zile în urmă, ar fi făcut-o să tremure de spaimă, n-o mai descurajă pe Julia. Îl iubea pe Delvaux, și el îi împărtășise sentimentele. Această certitudine anihila orice gelozie, orice iritare, dar era ceva care o depășea, dacă accepta să continue să se ascundă. Explicația care se impunea într-adevăr cu Nathalie, nu avusese încă loc. De zeci de ori, Francois încercase să abordeze problema – de zeci de ori dăduse înapoi de teamă să nu rănească brutal sentimentele tinerei.

Julia vrusese și ea să-i vorbească Nathaliei, dar trebuise în același timp să bată în retragere. Pe moment, locurile nu se pretau acestui gen de rezolvare.

De aceea, cei doi amanți continuau să se ascundă, să-și tăinuiască pasiunea lor tandră. Ziua, simulau o sinceră prietenie, vorbeau, se atingeau ușor, dar fără a căuta cu orice preț să rămână împreună. Noaptea, în schimb, se întâlneau în taină în camerele lor. La mănăstirea Rusanou, Francois fusese cel care se strecurase în chilia Juliei. În ajun, la Parga, Julia preluase rolul de vizitator nocturn.

– Aveți inima curată, doamnă Werner?

Irman se apropiase, fără ca Julia să-l audă. Întrebarea putea să pară derutantă, dar ea făcea aluzie

la o conversație scurtă pe care o avuseseră, în seara cinei la mănăstirea Rusanou și de care Julia își amintea perfect.

Ea ridică din umeri, schițând un zâmbet abătut:

– Mă îndoiesc, Irman. Apa nu mi-a dezvăluit nimic despre viitor.

– „Du-te și spune regelui că frumosul edificiu este pe pământ. Apolo nu mai are adăpost, nici dar profetic. Izvorul a secat și apa care vorbea a murit…“ recită ghidul.

– Ultima profeție a Pitiei, nu-i așa? Am citit într-o carte. Aceste cuvinte sunt teribile; traduc disperarea în fața sfârșitului unei lumi și teama de ordinea nouă care apare.

Irman încuviință. În secolul al patrulea după Hristos, într-adevăr, ceea ce rămăsese din civilizația greco-romană își încheia dezintegrarea sub loviturile violente ale creștinismului. Decadența inevitabilă se accelera. Idolii păgâni dispăreau, preoții lor erau condamnați și cultul lor n-a mai dăinuit decât în câteva memorii.

– Este inutil să privești peste marginea fântânii, reluă ghidul. În inima dumneavoastră se află adevărul.

Irman era serios. Ca toți oamenii din această țară, trăise mult timp în contact cu straniul, cu mistere

zămislite de un trecut atât de bogat, încât avea o înțelepciune care impunea respect.

– Și ce este adevărul, Irman?

– Nu sunt decât un ghid, doamnă Werner. Un om simplu, și eu nu…

Julia își puse mâna pe brațul lui Irman. Prin ochii albaștri, trecu un fel de rugăciune:

– Răspunde-mi, Irman, te rog!

Acesta clătină din cap. Cu un gest circular, el arătă cerul albastru, soarele, colinele plantate cu măslini:

– Unii cred că Grecia este țara fericirii. Este greșit… această țară este una a iluziilor. În spatele splendorii acestei naturi, se ascunde sărăcia. În spatele măreției acestor temple, civilizații de mult dispărute… Să nu aveți încredere în aparențe, doamnă Werner. Lucrurile nu sunt niciodată ceea ce par.

Și el se îndepărtă, cu aceste ultime cuvinte cu valoare de punere în gardă.

Dar de ce?

Ce pericol o pândea? De ce cursă trebuia să se teamă? Ce greșeală trebuia să evite să comită? Francois nu mai prezenta riscul de care se temuse – era, dimpotrivă, protecție și dragoste.

Atunci?

Julia alergă după Irman. Ghidul dispăruse, alăturându-se fără îndoială grupului din interiorul muzeului. Era singură, în mijlocul acestor ruine unde, mai mult decât altundeva, plana prezența misterioasă și obsedantă a unui trecut tragic.

O cuprinse conștiința subită a unei amenințări confuze. Se înfioră, neliniștită.

Un țipăt sfâșietor o făcu pe Julia să ridice capul. Cerul se înnora deasupra stâncilor Phedriade. Vulturii pleșuvi survolau cele două stânci imense de piatră roșie, părând să avertizeze oamenii prin țipătul lor de un iminent pericol. Un bubuit răsună în depărtare. Într-o clipă, nori negri întunecară orizontul. Primele picături de ploaie căzură pe fața tinerei femei, în timp ce un fulger sfredeli brusc norii. Într-un zgomot de sfârșit de lume, trăsnetul căzu la câțiva metri de ea, la baza crăpăturii despicând stâncile Phedriade, pe amplasamentul fântânii Castaliei, unde această nimfă se înecase pentru a scăpa de avansurile frumosului Apolo.

– Julia!

Chemarea lui Francois o făcu să se întoarcă. Medicul se găsea la aproximativ o sută de metri, pe pragul templului lui Apolo. Julia era deja udă, dar, curios, nu se gândea să alerge să-și caute un adăpost.

Se simțea ca țintuită locului, împietrită. Această furtună care urmă după cuvintele ciudate ale lui Irman, suna ca un avertisment.

Nu, situația nu era atât de limpede, cum vrusese să creadă, orbită de pasiunea sa. Amenințarea pe care o simțise în primele zile rămânea.

– Julia, draga mea… Dar ce faci?

În fața imobilității ei, Delvaux alergase în întâmpinarea ei. Îi înconjură umerii cu un pled găsit în microbuzul lor și, strângând-o la pieptul lui, o forță să vină să se adăpostească.

– Ce te-a apucat?

– Mi-e teamă, Francois.

– Teamă? Dar de ce?

– De toate. De tine, de mine… de această țară.

El o strânse mai tare la pieptul lui, îi ridică șuvița blondă care-i cădea pe fruntea umedă, dorindu-se liniștitor:

– Haide, draga mea, visezi! Aceste ruine sunt grandioase și stârnesc imaginația, dar îți jur că va fi bine!

Julia se forță să clatine din cap, mimând o încuviințare departe de sentimentul ei real.

***

În ciuda cuvintelor liniștitoare ale lui Francois, pe Julia n-o părăsea o spaimă ascunsă, o senzație de sufocare, a unei drame iminente.

Etapa următoare era Micene, poarta bogatei provincii antice Argolida.

Distrugerea sălbatică a sanctuarelor pe care le vizitaseră până atunci, misterul apăsător al acestor locuri părăsite de oameni și de zei, amenințarea pe care o degajau atingeau apogeul. Plantată în vârful unei coline stâncoase, înconjurată de o culme de munți arizi, ruinele trufașe ale Micenei, erau măturate de un vânt care nu înceta niciodată s-o sperie fără dificultate pe tânăra femeie.

Singură, ar fi plecat imediat. Dar făcea parte dintr-un grup organizat în care ceilalți membri păreau insensibili la undele negative pe care ea le percepea.

– Voi rămâne în microbuz, hotărî ea.

Nathalie se grăbi s-o întrebe:

– Dar, mamă, ce te-a apucat? Micene este unul dintre cele mai frumoase orașe din Grecia antică! Nu trebuie să ratezi asta! Legenda vrea ca Ciclopii înșiși să fi clădit zidurile orașului.

– Micene este orașul atrizilor! interveni Irman.

Un tremur prevestitor o străbătu pe Julia. Atrizii… Această familie a cărei poveste relatată de Homer în Iliada, este marcată de pecetea fatalității și a răzbunării! Ce coincidență teribilă… Ațâțată de gelozie și ostilitate, ura Electrei pentru mama ei Clitemnestra era celebră. Cele două femei îl iubeau pe Egist și teribila Electra sfârși prin a-l împinge pe fratele ei Oreste s-o asasineze pe mama lor.

Toate astea se petreceau cu două mii de ani înaintea erei noastre, într-un trecut în care mitul o lua adesea înaintea adevărului – dar Julia vedea în această poveste o asemenea similitudine cu ceea ce trăia acum, încât nu putea să nu se îngrozească.

– Orașul de aur, cetatea atrizilor… insistă ghidul, crezând că ea nu auzise.

– Tocmai! exclamă Julia.

Nathalie o privi, deodată bănuitoare:

– De ce tocmai?

Tânăra femeie își impuse din nou tăcere, ca singura ei scăpare. Ridică din umeri și zâmbi:

– Vorbesc și eu, draga mea. De fapt, cred că sunt puțin obosită…

– Ei bine, vei avea două zile să te odihnești. Două zile de digresiune într-un loc de vis, cu soare, mare și

plajă – pe scurt, tot ce-ți place! Până atunci, să-mi faci plăcerea unui mic efort ca să ne însoțești.

Și Julia ceda. Dar în sinea ei, sentimentul unui pericol iminent n-o părăsea, și urmă grupul atentă la toate, la cel mai mic zgomot, la cântecul greierilor și la zborul păsărilor.

Pătrunseră în cetate prin poarta leilor, o largă deschidere în impresionantele ziduri groase de aproape opt metri. În dreapta, se ridica un fel de mausoleu:

– Primul cerc de morminte regale, explică Irman. Mult timp s-a crezut că Agamemnon și Clitemnestra erau înmormântați aici, dar în realitate nu era vorba decât de apropiații palatului. Regele și Regina sunt înhumați în exteriorul incintei.

Un mormânt… Superstițioasă, după ce se stârniseră în ea toate aceste temeri difuze, Julia se înfioră, și se îndreptă în direcția ruinelor palatului.

Vântul care sufla în rafale șuiera în coloanele intrării monumentale. Din curtea mare, pornea o mare scară care ducea la o terasă. Julia se apropie, neglijând panourile pe jumătate smulse de vânt. Urcă primul rând de trepte, se opri, apoi se întoarse. Vântul

șuiera pe lângă urechile ei. Soarele dimineții lumina puternic pietrele albe ale ruinelor, al căror contur se înconjura cu un nimb de căldură.

Cu gâtul uscat, Julia privi împrejurimile. Pe dreapta, o mică estradă marca probabil amplasamentul tronului regal. Clitemnestra, era așezată acolo, când Oreste se repezise asupra ei, cu pumnalul în mână. Nu departe, ascunsă în spatele unei perdele de voal, Electra asista la crima pe care o organizase sub pretextul de a-l răzbuna pe Agamemnon, tatăl lor, omorât de Egist – dar în realitate din dragoste pentru amantul mamei sale.

O mamă, fiica sa, și între cele două un bărbat seducător cu un farmec prea captivant pentru ca cineva să-i poată rezista.

Analogia era frapantă, bulversantă și teribilă. Julia închise ochii. Ea auzea țipătul de groază al reginei asasinate de fiul ei; vedea zâmbetul fiicei, bucurându-se de sângele vărsat… S-ar putea oare ca într-o zi propria ei poveste să se transforme în dramă? Bineînțeles, ea n-avea fiu, și Nathalie nu avea un suflet de ucigașă, dar totul era întrunit, pentru ca aici, sub cerul acestei țări, istoria să se repete.

– Sunt nebună!

Antrenată de imaginația ei bogată, întrevedea ce era mai rău! Julia se mustră cu voce tare și redeschise ochii. Strălucirea luminii îi arse retina, orbind-o o clipă. Se simți dezechilibrată, avansă un pas. Dar pantoful ei nu întâlni decât golul. Într-un țipăt de spaimă, Julia căzu înainte.

Căderea îi păru că durează o eternitate. Căzu greu pe sol, se rostogoli pe-o parte. Capul ei se lovi de colțul unei pietre și leșină din cauza șocului.

Cât timp rămăsese oare întinsă pe podeaua de dale a sălii regale din palatul lui Agamemnon? Tânăra femeie n-ar fi putut să spună. Ceea ce o făcu să-și recapete cunoștința, a fost percepția unui lichid cald curgând pe tâmplele ei.

Cu mare greutate, deschise pleoapele. Cerul Micenei, deasupra ei, era la fel de albastru, de o puritate pe care nici un nor nu-l întuneca. Ca la Delfi, ca în Munții Pindului, păsări mari planau fără zgomot, lăsându-se purtate cu aripile întinse, de vântul din sud. Julia își duse mâna la frunte; degetele ei înroșite, lipicioase, îi dezvăluiră că era rănită. Își mișcă brațul drept, stângul, apoi cele două picioare și constată cu ușurință că n-avea cu siguranță nimic rupt.

Se întoarse cu dificultate, privi câțiva metri mai sus, palierul scării de unde căzuse. De fapt, scăpase ușor cu această simplă tăietură de la frunte. Putea să moară, să-și frângă coloana vertebrală căzând pe pietre.

– Julia! Julia!

Purtată de vânt, o voce ajunse la ea. Era chemată – Francois o striga.

– Sunt aici! gemu ea.

Dar slăbiciunea o trăda. Strigătul ei era mai degrabă un murmur. Cu o voce pe care încerca s-o întărească, repetă:

– Aici! Francois…

În clipa următoare, doctorul ajunse lângă ea. Când o văzu întinsă asemenea unei marionete dezarticulate pe podeaua sălii tronului, cu fruntea din care curgea sânge, fața lui exprima cea mai mare neliniște. O neliniște care înduioșa inima Juliei, deoarece trăda tandrețea și atenția lui.

– Draga mea, dar ce…

Francois începu s-o palpeze cu o mână blândă și totodată liniștitoare.

– Nimic rupt! conchise el rapid, cu o notă de ușurare în glas.

Din buzunarul pantalonului său din pânză, scoase o batistă cu care șterse fruntea tinerei femei. Gesturile

lui erau acelea ale unui mare profesionist: emoția care-l stăpânea trecea în mod vizibil în plan secund în fața urgenței ajutorului.

– Nu este decât o mică tăietură, spuse el după ce curățase rana. Ar trebui totuși dezinfectată pielea capului și pus un pansament; mă duc să caut trusa de prim-ajutor în microbuz.

Vru să se ridice, dar Julia se agăță de brațul lui:

– Nu mă lăsa, te rog…

– Doar o clipă, draga mea. Îți voi aduce și ceva de băut. Un pahar de uzo îți va face bine.

– Francois…

Se agățase cu atâta putere de el, încât doctorul înțelese că nu era vorba de un capriciu, de o prefăcătorie. Julia nu ținea realmente să rămână singură:

– Tot presimțirea ta urâtă? întrebă el, între ironie și înduioșare.

– Nu m-am înșelat…

– Ai căzut, pur și simplu. Pietrele acestor ruine sunt friabile. Se prăbușesc sub picioare.

– Fără îndoială… murmură Julia.

Dar fața ei exprima nesiguranță. Știa bine că ceea ce se întâmplase n-avea nimic dintr-un incident banal. Oh, desigur, căzuse singură, nimeni n-o împinsese…

Cum să explice totuși ceea ce simțea, această certitudine care o stăpânea că accidentul nu se datora hazardului sau stângăciei?

Ceea ce se petrecuse era logic, inevitabil. Dar cum să vorbească de povara trecutului, de acele fantome care bântuiau ruinele Micenei, fără să treacă drept nebună?

Egist, Electra, Clitemnestra – acestor nume din mitologie, putea să asocieze altele, concrete, ale unor ființe vii, Francois, Nathalie, Julia… Dar cum să-i facă pe ceilalți să admită, fără s-o creadă nebună, că o urmărea impresia potrivit căreia trecutul nu era cu adevărat mort, că povestea se repeta și că prin ea se repeta o răzbunare milenară?

– Șocul te-a tulburat! afirmă Delvaux, ca și cum citise pe fața ei gândurile ciudate care o traversau.

– Da, asta trebuie să fie… Ajută-mă să mă ridic.

Ea se simțea lovită, zbuciumată – dar intactă. Sprijinită de brațul lui Francois, merse câțiva pași, ajunse la baza scării de unde căzuse.

– N-ar fi trebuit să urci! precizează Francois. Este interzis. Vezi, există panouri în toate limbile!

– N-am fost atentă.

Cu pași lenți, ajunseră în partea de jos a ruinelor. Zărind-o pe mama ei, Nathalie se repezi:

– Mamă, dar ce…

– O simplă cădere! i-o tăie Delvaux. Fără gravitate, nu te neliniști, Nathalie!

– Totul va fi bine, te asigur, întări Julia. Mă duc să mă odihnesc în microbuz.

Susținută în continuare de medic, își continuă drumul. Trecând de poarta leilor, realiză brusc că Francois o tutuise pe Nathalie, ceea ce însemna o familiaritate neliniștitoare.

Julia se opri brusc, se întoarse spre medic:

– Francois, mă iubești?

– Bineînțeles, draga mea!

Ochii albaștri-verzui ai lui Delvaux se fixară în ai ei. Dar degeaba îi scrută ochii, tânăra femeie nu reuși să citească în ei siguranța pe care o căuta.

Capitolul 7

Așezată pe terasa bungaloului ei, Julia savura cu voluptate liniștea și blândețea spectacolului care i se oferea ochilor. După violența chinuitoare din Munții Pindului, din Delfi și mai ales din Micene, calmul pașnic al Insulei Naxos îi permitea să regăsească acel sentiment de siguranță, de seninătate la care aspira.

– Două zile de vis și de odihnă cum îți place ție, îi spusese Nathalie vorbind despre această ședere pe Insulă.

Venind într-adevăr după accidentul din ajun, aceste două zile erau desigur binevenite.

În timp ce ceilalți membri ai grupului se răspândiseră pentru o vizită pe Insulă, o lenevire pe plajă sau o excursie până la muntele lui Zeus, Julia ale-

sese să rămână la Apolonas, locul lor de oprire, pe terasa bungaloului care-i fusese atribuit, în fața plajei largi cu nisip fin.

Nu obosea să privească spectacolul valurilor mângâind nisipul auriu, jocul unor copii în jurul unui castel pe cale să se prăbușească, baletul pânzelor colorate ale vaselor de pescari profilându-se la orizont. Fără să-i acapareze atenția, aceste imagini pitorești o distrăgeau, permițându-i să-și continue gândurile.

Gândurile, într-adevăr, năvăleau de acum înainte în mintea ei, se îmbulzeau într-o afluență nesfârșită. După trecerea primului șoc, reușea să analizeze cu limpezime situația. Sub șocul emoției, impresionată de sălbăticia ruinelor de la Micene, stabilise o analogie absurdă între povestea pe care o trăia și drama care marcase pentru eternitate cu pecetea nenorocirii celebra familie a atrizilor.

Nu, ea nu era Clitemnestra, Nathalie n-avea nimic în comun cu tragica Electra și umbra lui Egist nu plana asupra personalității lui Francois Delvaux. Mit sau realitate, trecutul era definitiv mort, dispărut de milenii. Asta nu împiedica totuși ca unele similitudini să rămână tulburătoare… Tocmai la Micene, exact în locul asasinatului reginei de către propriul ei fiu,

avusese accidentul și puțin lipsise să-și piardă viața – și această dramă survenea atunci când era de două zile amanta bărbatului pe care fiica ei îl iubea.

– Avea de ce să se mire!

Sub cerul albastru, în fața acestei plaje inundată de soare, gândurile ei sumbre aveau ceva deplasat, aproape inoportun, în acest decor de vacanță fericită. Hotărâtă totuși să-și continue raționamentul până la capăt, trecu peste această evidență și se scufundă din nou în reveria ei.

Ea nu era așadar, așa cum vrusese să creadă o clipă, victima unei răzbunări milenare, perpetuată timp de secole după dispariția fantomelor atrizilor! Oricare ar fi fost similitudinile destinului, accidentul ei nu era decât un incident banal survenit din neatenție. Julia nu-și putea alunga totuși din minte ideea că toate astea sunau ca un avertisment. Existau prea multe coincidențe, pentru ca totul să fie întâmplător.

Știa dintotdeauna că, prin unele din actele noastre, ne determinăm propriul viitor. Devenind amanta lui Francois, ascunzând adevărul Nathaliei, înșelând-o literalmente pe tânăra fată, crea o situație explozivă care, prin definiție, trebuia să explodeze într-o zi. Astfel, se găsea plasată în fața problemei precedente,

cea care o obseda din prima secundă a acestei excursii sau aproape: era important să-i mărturisească totul Nathaliei.

În ajun, dormiseră într-un hotel confortabil din modernul orășel Micene. Sub pretextul că-i acordă îngrijirile cerute de starea ei, Francois venise în camera ei. Rămăsese doar câteva minute – prea obosită, încă sub șoc și ametită de calmante, Julia își ținea cu mare greutate ochii deschiși – cât să-i promită tinerei femei că în ziua următoare va rezolva totul.

Era de-ajuns cu minciunile, cu întâlnirile secrete în toiul nopții. Vor dezvălui totul, îi vor mărturisi adevărul Nathaliei și vor trăi de acum înainte la lumina zilei. De acord asupra acestui punct, cei doi amanți se despărțiseră cu un sărut pasionat care a făcut-o pe Julia să uite momentele de groază ale zilei.

În această dimineață, sosind la Naxos cu un zbor intern al Olympic Airways, medicul îi confirmase decizia sa:

– Îi voi vorbi în cursul excursiei.

Sub conducerea unui ghid local, Nathalie și Francois aleseseră într-adevăr să meargă pe muntele lui Zeus care, cu cei o mie de metri înălțime, domina insula și o mare parte a Arhipelagului Cicladelor.

– N-o răni, te implor!

– Voi fi plin de blândețe și tact, afirmase Delvaux. Cât despre tine, draga mea, odihnește-te bine.

– Te iubesc, Francois!

La adăpostul unui hangar, se îmbrățișaseră scurt, buzele lor se uniseră într-un scurt sărut în care, totuși, Julia pusese toată dragostea, toată pasiunea ei.

Un microbuz îi dusese din orașul Naxos până la Apolonas, mica stațiune balneară din nordul insulei unde își vor petrece aceste două zile de odihnă. De acolo, toți se despărțiseră, urmând fiecare alegerea lor. Julia rămăsese singură, așteptând cu nerăbdare sfârșitul după-amiezii care îi va aduce înapoi pe fiica sa și bărbatul pe care îl iubea.

***

Asemenea unui disc sclipitor, soarele de un roșu-portocaliu se cufundă în valuri, undeva spre Insula Paros. Așezată pe balansoarul ei, Julia, care practic nu se mișcase toată ziua, asistă în tăcere la acest fabulos spectacol. Acest soare roșiatic la orizont, această mare calmă – toate aceste imagini de carte poștală îi

strângeau inima, amintindu-și alte clișee identice. O altă insulă, o altă țară – un alt bărbat, în urmă cu cincisprezece ani.

De câte ori, într-adevăr, urmărise în brațele lui Karl dispariția lentă a astrului zilei, în largul Insulei Re…

Un lung frison o străbătu, pe care vru să-l atribuie, fără să creadă cu adevărat, vântului care devenise mai răcoros. Trecutul ei ale cărui imagini încerca acum să le alunge din minte, o urmărea cu insistență. Orice ar spune, orice ar gândi, rămânea prizoniera lui. Era prezent acolo, trăind în adâncul ființei ei. Putea să-l uite un moment, să simuleze că-l ignoră, dar la cea mai mică slăbiciune, el revenea s-o tortureze, cu regrete și remușcări amestecate.

Nu poți șterge amintirile cu o simplă trăsătură de condei. Chiar dacă timpul trecuse, povestea ei cu Karl, fericirea și nenorocirea care îi succedase rămâneau pentru totdeauna parte integrantă din viața ei. Să încerce să renunțe la el, însemna să mutileze o parte din ea însăși.

– Doamnă Werner! Veniți la cină!

De pe plajă, aflat la câțiva metri, Irman o striga. Ea îi înapoie salutul cu mâna, bucurându-se că întunericul care se lăsa îi ascundea puțin expresia gravă a feței.

– Și Nathalie? Și Francois?

– Trebuie să apară și ei. Veniți să vă alăturați grupului.

– Sosesc, Irman. Mă schimb, și sosesc…

Ghidul se îndepărtă, cu datoria îndeplinită. Julia rămase din nou singură. Dar, contrar celor ce spusese, nu se mișcă, atenția ei fiind atrasă deodată de două siluete înlănțuite care apăruseră pe plajă.

Dintr-o săritură, tânăra femeie se ridică. Părăsind balansoarul, se strecură în umbra terasei bungaloului. De acolo, putea să vadă, fără să fie văzută, să urmărească aceste siluete.

– Oh, Dumnezeule! Nu!

Evident, nu le putea vedea prea bine fețele: erau prea departe, lumina în scădere abia îi lumina. Dar îndoiala pe care vrusese s-o păstreze cât mai mult timp posibil, nu mai era permisă. Această femeie și acest bărbat care înaintau, braț la braț, lipiți unul de altul, înlănțuiți drăgăstos – acest cuplu, erau Nathalie și Francois!

Julia era sigură, i-ar fi recunoscut dintr-o mie. Mersul suplu al fiicei ei, picioarele lungi și fine, talia zveltă, le cunoștea pe dinafară. Cât despre Francois, cum să-i confunde lățimea spatelui, mersul hotărât cu cele ale altuia?

Strâns înlănțuiți, Nathalie și Francois înaintau pe nisip. Mergeau pe malul apei, lăsând valurile să le mângâie gleznele goale. Umbrele lor se alungeau pe plajă, ajungând să pară în ochii speriați ai Juliei că ocupă tot spațiul.

Deodată, se opriră exact în fața bungaloului tinerei femei. Față în față, acum vorbeau. Vântul, zgomotul valurilor și distanța, o împiedicau pe Julia să audă conversația care se desfășura. Dar tonul acestui dialog, după cum ghici în scurtele momente de acalmie, i se păru mai mult decât amical – tandru. Drăgăstos aproape.

– Drăgăstos…

Profilate pe ultimele raze ale soarelui, siluetele lui Nathalie și Francois se apropiară una de alta. Cu inima sfâșiată, cu mintea în derivă, Julia îi văzu curând atingându-se ușor – pentru ce altfel, dacă nu pentru un sărut pe care și-l imagina pasionat, înflăcărat. Sărutul tandru a doi amanți!

– Nu!

Îi scăpă un strigăt, pe care din fericire vântul îl duse departe.

Pe plajă, cei doi se despărțiseră. Ca într-un joc de umbre chinezești, mâinile lor se întinseră una spre cealaltă pentru o ultimă atingere, înainte de a se

îndepărta fiecare în direcție opusă – pentru ca, bineînțeles, nimeni să nu-i vadă revenind împreună.

Nisipul era pustiu acum. Julia rămase un lung moment cu ochii fixați pe această porțiune de plajă călcată de cei doi îndrăgostiți, apoi ochii i se umplură de lacrimi. Se lăsă să cadă pe balansoar, și începu să plângă de disperare, cu inima frântă. Frântă definitiv.

Evenimentele din ultimele ore apăreau de acum înainte într-o altă lumină. Venind aseară la ea, jucându-i scena unei mari iubiri, Francois încerca doar să-i adoarmă bănuielile.

Și Dumnezeu știe că reușise, deoarece nici o clipă nu bănuise că atitudinea lui nu era decât un paravan, un abil foc de paie destinat să-i ascundă un adevăr foarte diferit.

Adevărul este că o iubea pe Nathalie.

– Nathalie și Francois, Francois și Nathalie…

Cât de bine mergeau numele lor împreună! Cu o cruzime apropiată de masochism, Julia murmură pe tonul pe care-l iei când citești cronica mondenă din „Figaro“:

– Nathalie Werner și doctorul Francois Delvaux au bucuria de a vă anunța căsătoria lor, care va avea loc în intimitate la Naxos, în arhipelagul Cicladelor! Oh, Dumnezeule…

Un hohot de plâns îi strânse gâtul, cuvintele se stinseră și lacrimile oprite o clipă reapărură în ochii ei. Plângea de durere amestecată cu furie. Plângea că se arătase atât de ridicolă – cum trebuie să fi râs amândoi de ea când, sub pretextul că-i spune adevărul Nathaliei, Francois o neglija pe Julia și își petrecea tot timpul cu tânăra fată! Plângea totodată de ciudă – cum putuse să creadă o singură secundă că un bărbat va prefera o femeie de treizeci și șase de ani unei tinere de optsprexece ani?

Se arătase naivă, vrednică de milă. Și mai grav, trădase pentru nimic, pentru câteva iluzii, promisiunea făcută de a rămâne fidelă trecutului ei. Nu era decât o patetică femeie bătrână sperjură – o sărmană imbecilă care crezuse în fericire.

Câteva ciocănituri în ușa bungaloului o făcură să tresară:

– Mamă! Mamă, sunt eu!

Nathalie. Julia își șterse cu dosul mâinii fața udă de lacrimi. Se pregătea să descuie ușa, când se răzgândi. Nu era în stare să-și vadă fiica. N-ar putea suporta. Peste fața ipocrit zâmbitoare pe care presupunea că o avea Nathalie, nu se putea împiedica să suprapună în imaginația ei umbra alăturată a celor două fețe de pe plajă. De furie, ar fi capabilă de orice, s-o lovească ea însăși.

– Mamă! Știu că ești acolo, mi-a spus Irman… insistă vocea, de cealaltă parte a ușii.

Julia se sili să respire de câteva ori adânc. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, dar reuși să răspundă pe un ton neutru:

– Da, sunt aici… Ai avut o zi bună?

– Oh! superbă! Îți voi povesti… Francois este un tip genial, să știi, mamă. Cu adevărat genial!

Cu o cruzime în care Julia nu voia totuși să vadă decât inocență, Nathalie găsea să vorbească despre Delvaux cuvinte care nu puteau decât s-o facă să sufere mai mult.

– Deschide-mi, mamă!

Să-i deschidă? Dar de ce? Ca să vadă spectacolul teribil al feței ei strălucitoare? Julia își imagina fără greutate sub ochii fiicei sale cearcănele albastre ale dragostei. Deoarece era evident că făcuse dragoste cu Francois. Excursia pe muntele lui Zeus n-a fost decât un pretext. Își găsiseră fără îndoială refugiul în micul hotel de pe coastă. Acolo, cu fereastra deschisă spre larg, se iubiseră într-o cameră inundată de soare.

Amanții din Naxos…

Nathalie gemuse sub mângâierile lui Francois. Ea îl îmbrățișase cu pasiune, îi mângâiase spatele, pieptul, în timp ce mâinile lui abile stârniseră plăcerea tinerei.

Adevărul este că era un bun amant, cardiologul! Și o carne atât de proaspătă ca aceea a Nathaliei îl făcuse să vibreze îndoit.

Julia închise ochii, literalmente uluită să descopere în ea atâta josnicie. Gelozia o făcea să spună și să creadă orice! Trebuie să se fi încrezut în promisiunile lui Delvaux, ca să fie atât de crunt marcată încât să-și imagineze în termeni așa cruzi îmbrățișarea fiicei ei cu medicul!

– Mamă! Dar ce tot faci acolo?

Nathalie se enervase să tot aștepte în fața unei uși care rămânea cu încăpățânare închisă. Julia se sili să-și recapete calmul și inventă prima minciună care-i trecea prin minte:

– Sunt obosită, draga mea. Căderea aceea de ieri, într-adevăr m-a marcat.

– Dar cina va începe curând…

– Nu mi-e foame, mulțumesc. Trebuie de asemenea să fi abuzat puțin prea mult de soare, azi. O să mă culc repede. Mâine mă voi simți mai bine.

Își pusese toată convingerea în ultimele cuvinte, ca și cum metoda celebrului doctor Cone putea să-i fie de vreun ajutor în drama pe care o trăia.

Mă voi simți mai bine mâine… Ce ironie! Deoarece nu va fi mai bine mâine, nici în vreuna din zilele

următoare. Simpla idee de a-l revedea pe Francois îi strângea stomacul de durere. Cum ar suporta să-i ofere spectacolul feței ei urâțite de lacrimi, brăzdate de riduri și cu ochii înroșiți? Degeaba va încerca să apară diferită, la cel mai mic zâmbet ironic din partea medicului sau al Nathaliei, nobila atitudine de indiferență pe care ar putea reuși să și-o compună ajutată de rațiune, această aparentă insensibilitate se va prăbuși. Și ea va redeveni ceea ce era în realitate: o amantă ridiculizată și nefericită.

– Mamă! De ce nu-mi deschizi ușa?

Afirmațiile ei vehemente n-o convinseseră așadar pe Nathalie să ridice asediul.

– M-am culcat, draga mea. Dar totul va fi bine, te asigur. Noapte bună și pe mâine.

– Mă neliniștești. Ți-l voi trimite pe Francois.

– Mai bine nu!

Strigătul inimii Juliei se pierdu în zgomotul pașilor Nathaliei pe pavajul curții interioare a hotelului.

– Nathalie, nu! strigă din nou tânăra femeie.

Dar fiica ei n-o auzi. Numai tăcerea îi răspunse, tulburată de rafalele vântului care se pare că se intensificase după apusul soarelui.

Julia se sprijini cu spatele de ușa bungaloului ei. Din nou, bătăile inimii ei deveneau dezordonate.

O cuprindea o tulburare de netăgăduit la ideea de a se regăsi curând în fața lui Francois care, continuând să-și joace rolul de îndrăgostit secret, nu va întârzia să alerge la cererea Nathaliei.

Dar nu-i va deschide. Degeaba va veni să bată la ușa ei, nici măcar nu-i va răspunde. Sau mai degrabă da, pentru a avea liniște, îi va servi aceeași minciună ca și Nathaliei: un abuz de soare, de-a lungul zilei, urmând căderii din ajun, sfârșise prin a o epuiza. Avea nevoie de odihnă. Medicul care era Delvaux va putea să înțeleagă asta, nu?

– Odihnă!

Hotărârea aceasta avu darul s-o liniștească și pândi fără să tremure zgomotul pașilor lui Francois. El nu întârzie deloc, de altfel. După mai puțin de cinci minute de la plecarea Nathaliei, Francois bătea la rândul lui la ușa Juliei, a cărei imaginație o lua razna: Nathalie trebuie să-l fi găsit pe Delvaux în bungaloul lui; se sărutaseră, apoi îl sfătuise să meargă s-o viziteze pe mama ei.

– Julia?

– Nu! Sau mai degrabă da…

– Sunt Francois, draga mea. Deschide-mi.

– Nu! Eu… dorm.

Urmă o tăcere, apoi Francois reluă pe un ton îngrijorat:

– Dar te simți bine?

Ce fățarnic! Ce talent! Dacă nu l-ar fi văzut pe plajă îmbrățișând-o pe Nathalie, Julia ar fi putut să creadă fără rezerve în grija doctorului față de ea. Ticălosul…

– Da, sunt bine. Sunt obosită, asta-i tot.

– Ar trebui poate să te examinez… Deschide-mi, te rog!

– Nu!

Cu gâtul strâns, din nou gata să izbucnească în plâns, Julia nu mai putea să spună decât acest simplu cuvânt. Gâfâind, reținându-și respirația de teamă ca Francois să nu-i ghicească hohotele, se ruga în gând să plece în sfârșit.

N-avea decât să se ducă s-o regăsească pe Nathalie! Să cineze la lumina lumânărilor, între patru ochi, scăpați în sfârșit de bătrâna ridicolă care împiedica înflorirea dragostei lor. Da, n-are decât să plece, și repede!

– Ce nu merge, Julia?

Se sili să răspundă, cu întreaga aparență a calmului:

– Totul va fi bine, nu te neliniști. Mi-e somn, asta-i tot.

– Voi veni să te văd, imediat!

– Nu!

Prea tăios, acest răspuns era prea tăios. Francois va bănui ceva – dacă nu se întâmplase deja.

– Voi dormi curând, Francois, repetă ea. Ne vom vedea mâine.

– Ești sigură că totul este bine?

– Sigură. Pe mâine, dragul meu…

Rostind ultimele două cuvinte, simți un cuțit în inimă. Dar ele produseră efectul scontat. Delvaux se îndepărtă în sfârșit.

Rămasă singură, Julia se duse pe terasa bungaloului. Un vânt puternic se stârnise, care mătura nisipul plajei în rafale neîncetate. Cerul era negru, încărcat de nori care se rostogoleau bubuind. La unison cu sufletul ei. Timpul se strica, se gândi tânăra femeie.

Închise cu grijă ușa terasei și se strecură în camera de baie. Îi rămăseseră două somnifere, din acelea pe care i le prescrisese Francois, ieri. Le înghiți cu un pahar de apă – cel puțin va reuși să doarmă în această noapte.

Capitolul 8

Ploaia bătea în acoperișul bungaloului cu zgomot de sfârșitul lumii și Julia se trezi tresărind, cu gura cleioasă de calmantele înghițite în ajun. Ora opt dimineața. Se ridică, trase draperiile: plaja din Naxos, ieri scăldată în soare, semăna cu o plajă bretonă înecată în ploaia de toamnă. Furtuna ridica marea în jerbe de spumă care se spărgeau cu zgomot pe nisip, singura diferență față de valurile de noiembrie, fiind umezeala parfumată a Greciei care continua să se simtă în atmosferă.

Tânăra femeie se strecură sub duș, al cărui jet alternativ de apă caldă apoi rece avu darul să-i redea luciditatea. Dormise aproape douăsprezece ore, și, ca în proverb, noaptea fusese un sfetnic bun!

Nu se mai putea izola pentru a scăpa de privirile Nathaliei și ale lui Francois. Există adevăruri care trebuie înfruntate, fugind de ele neavând drept rezultat decât creșterea suferinței. Ei bine, va înfrunta adevărul, legătura de dragoste dintre fiica ei și bărbatul pe care-l iubea. Le va privi sărutările în față, le va accepta mâinile strânse. Va suferi, fără nici o îndoială, dar cel puțin nu va spori ridicolul spectacolului jalnic al decăderii ei.

– Să faci figură bună!

Scundul Irman măsura cu pași mari sala de mese pustie de la Opolonas Lodge, hotelul lor. Zărind-o pe Julia, se repezi spre ea, bucuros să găsească în fine un interlocutor:

– Ah, doamnă Werner! Ce catastrofă, nu-i așa?

Cu un gest, îi arătă ușile cu geamuri pe care curgea ploaia, și dincolo de ele, plaja înecată în ceață.

– Se poate spune că sezonul începe bine!

– Dar va trece, Irman!

– Când? Directorul hotelului, care este un vechi locuitor al insulei, mi-a confirmat că ar putea să dureze opt zile.

Julia ridică din umeri. Considerațiile meteorologice ale ghidului n-o pasionau deloc. Avea alte griji, mult mai dramatice decât câțiva stropi de ploaie.

– Asta nu este foarte important, fiindcă plecăm mâine!

– Dimpotrivă, este foarte grav! Cu un timp ca acesta, avionul nu va putea să aterizeze. Trebuie să plecăm astăzi, cu vaporul.

Tânăra femeie nu dăduse decât o atenție distrată tiradei lui. Ultimele cuvinte, în schimb, o făcură să tresară:

– Cu ce?

– Cu vaporul.

Vaporul… O cuprinse un tremurat. Nu mai pusese piciorul pe un vas de cincisprezece ani, de la drama trăită cu Karl. Îi plăceau velierele, să le urmărească evoluând în depărtare. Dar să se apropie la mai puțin de zece metri îi provoca o spaimă de nestăpânit. Jurase să nu mai urce niciodată pe un vas!

– Asta nu este posibil… Timpul se va îndrepta. Avionul va putea ateriza…

– Nu sunt la fel de sigur ca dumneavoastră, doamnă Werner. Și nu vreau să-mi asum riscul să dezorganizez cursul excursiei pentru o greșeală de apreciere!

În timp ce pe Julia o cuprindea tot mai mult spaima la perspectiva să se îmbarce pe vapor, Nathalie intră în sala de mese. Uitându-și reproșurile și frământările personale, Julia se repezi spre fiica sa:

– Nathalie! Din cauza timpului, Irman vrea să plecăm cu vaporul și nu cu avionul, cum fusese prevăzut!

Julia n-avu nevoie să spună mai mult. Nathalie sesiză disperarea ei, deoarece cunoștea de mult timp adevărata aversiune a mamei ei pentru vase și originea ei. Toate traseele să se efectueze cu autocarul sau cu avionul, aceasta era de altfel singura condiție pe care Julia o pusese fiicei ei pentru organizarea acestei călătorii.

– Mama nu poate să ia vaporul! afirmă Nathalie cu hotărâre.

Irman afișă o față care trăda sincera lui descumpănire:

– Îmi pare rău, doamnă Werner. Dar nu putem face altfel. Întregul nostru circuit este pregătit minuțios, hotelurile sunt rezervate… Înțelegeți-mă, nu pot…

Nathalie era pe punctul să-și reînceapă asaltul impetuos pentru a-și convinge interlocutorul, dar Julia se interpuse, sesizând inutilitatea unei asemenea discuții:

– N-are importanță, draga mea… Irman are dreptate, nu poate strica excursia colegilor noștri numai pentru că eu refuz să urc pe un vapor. Irman, o să vă părăsesc aici. Luați vaporul cu Nathalie și cu

restul grupului, și nu vă mai ocupați de mine. Voi aștepta ca timpul să se facă din nou frumos, și voi părăsi Naxos cu avionul…

Se opri, deoarece Francois tocmai intra în sală. Surâzând cu ochii strălucind de bucurie, înaintă spre ea.

– Julia! Cum te simți, dimineața asta?

Fățarnicul! Părea plin de căldură și de solicitudine, plin de atenție, când Julia îi cunoștea trădarea și jocul dublu. Ar fi vrut să fugă ca să-și ascundă lacrimile care-i urcau în ochi, să scape de privirea lui care o cucerise dar în care acum citea ipocrizie. Ar fi vrut – și se sili totuși la un zâmbet amabil.

– Bună ziua, Francois. Mă simt bine, mulțumesc…

– Doamna Werner nu vrea să plece cu noi, cu vaporul! interveni Irman din senin.

El trebui să-i explice situația medicului, care înțelese într-o clipă atât motivele spaimei Juliei, cât și faptul că nu va reveni asupra deciziei sale.

– Cred că este inutil să insistați, Irman. Doamna Werner are serioase motive personale pentru a refuza să se îmbarce pe vas.

– Sunt foarte contrariat! reluă ghidul. Să lași o femeie atât de frumoasă, singură pe o insulă, ce responsabilitate!

Francois nu ezită. El replică prompt:

– Rămân cu ea!

Ochii lui sfredeliră pe cei albaștri ai Juliei, dar tânăra femeie nu se înșelă: ceea ce citea în ei semăna cu o sfidare.

***

Julia agită brațul, aproape ușurată de această plecare, după toată truda pe care o depusese ca s-o convingă pe fiica ei să se îmbarce; a trebuit să-i promită că se va alătura grupului cât mai curând posibil pentru ca Nathalie să consimtă în sfârșit să se despartă de mama ei.

Pe puntea din spatele vasului, tânăra flancată de Irman, îi răspunse cu o însuflețire gata să-și smulgă încheietura mâinii. Trecând de limitele portului orașului Naxos, comandantul vasului acționă sirena. Foarte repede, vasul se topi în ceață.

– În fine, singuri! spuse o voce lângă tânăra femeie.

Mâna lui Francois se așeză pe umerii Juliei. Ea se degajă fără blândețe și-l măsură pe cardiolog.

– Îți interzic să mă atingi!

Pe figura medicului se putea citi stupoarea. În mod vizibil, nu credea ceea ce auzise, se gândea aproape la o glumă:

– Julia, draga mea…

Ea respinse din nou mâna care încerca s-o prindă pe a ei; avea un nod în gât de neliniște și-i venea să plângă. Renunțând atunci la toate bunele ei hotărâri, îi aruncă:

– V-am văzut, pe Nathalie și pe tine, pe plajă.

– Cum?

– Ieri… V-am văzut. V-ați sărutat la câțiva metri de mine. Dar fără să știți, bineînțeles, că vă observam!

După stupefacție, urmă neînțelegerea doctorului:

– Dar ești nebună, Julia! Ce tot spui? Ieri, se făcuse seară când ne-am întors din excursia noastră, fiica ta și cu mine. Nu puteai să ne vezi pe plajă, unde n-am pus piciorul. Și în plus, sărutându-ne… Ai visat!

– Oh, nu mă minți! N-am să-ți ascult născocirile! V-am surprins, și asta îmi este suficient!

Delvaux pălise. Dacă la început reacționase zâmbind la acuzațiile Juliei, iritarea lui părea să se transforme în furie:

– Ceea ce spui este o prostie și-ți interzic să…

El se liniști, la fel de brusc cum se înfuriase, realizând fără îndoială zădărnicia unei asemenea izbucniri.

– Afirmi că ne-ai văzut pe plajă! Poți să juri că ne-ai recunoscut?

Asemenea unui venin, îndoiala se insinuă deodată în mintea Juliei. Vehemența lui Francois, indignarea lui păreau atât de adevărate, încât întrebarea lui îmbrăca o importanță considerabilă. Să jure că-i recunoscuse? Da, Julia ar fi putut jura. Deși… Se afla la câțiva zeci de metri de cuplul care se îmbrățișa, și dacă siluetele i se păruseră că erau Nathalie și Francois, nu putea să afirme că văzuse realmente fețele celor doi îndrăgostiți.

Ea scutură din cap, încercând să alunge această ezitare:

– Nathalie este fiica mea. Crezi că aș putea s-o confund cu alta?

Delvaux schiță un zâmbet ironic.

– S-o confuzi cu altcineva, sigur că nu. Dar să iei, în întuneric altă tânără de aceeași vârstă drept ea, atunci da!

Distincția subtilă izbuti s-o deruteze pe Julia:

– Totuși, sunt sigură…

Dar nu-și termină fraza, cuprinsă deja de o teribilă neliniște. Se putea oare să se fi înșelat? Cu toată convingerea, era convinsă de contrariul – dar prin calmul lui, prin aparenta lui sinceritate, prin pertinența argumentelor lui, Francois îi clătinase certitudinile.

Un moment, se priviră reciproc. Delvaux nu clipea, fixând-o drept în ochi. Julia a fost prima care și-a plecat capul.

– Taxiul ne așteaptă! spuse Francois.

În mașina care-i ducea înapoi la Apolonas, păstrară o tăcere încăpățânată, izolați amândoi în gândurile lor care, fără nici o îndoială, se îndreptau spre același obiect.

Drumul ud șuiera sub roțile mașinii. Capre și câteva oi rătăceau pe marginea drumului, dezorientate de această bruscă furtună.

– Parc-am fi în Irlanda! spuse în fine Francois.

– Nu cunosc Irlanda.

– Vom merge, dacă tu… iartă-mă, n-am spus nimic.

Zburase, frumoasa lor complicitate din zilele precedente! S-au dus planurile lor de călătorie! Dacă, din reflex, Francois mai evoca viitorul, era pentru a se corecta în momentul următor.

În fața hotelului Apolonas Lodge, se despărțiră, Julia îndreptându-se direct spre bungaloul ei, fără o privire spre însoțitorul ei.

A trecut o oră. Întinsă pe patul ei, tânăra femeie asculta fără să audă ropotul ploii pe acoperiș. Dezgustul, sentimentul unei teribile descumpăniri și îndoiala stăpâneau inima ei. În realitate, trebuia să recunoască: nu mai știa foarte bine cum stă. Drumul ei atât de bine trasat, atât de direct ieri, acum se estompase. Naviga la întâmplare, în ceață.

Erau oare Nathalie și Francois cei pe care-i surprinsese ieri seară pe plajă? Acum două ore, ar fi pus mâna în foc că da. Dar acum…

Niciodată, după dispariția lui Karl, nu se simțise atât de descumpănită. Și apoi, altădată se putuse agăța de Nathalie. Fragilitatea fetiței, inocența ei, nevoia pe care o avea de mama ei, au susținut-o. Astăzi, nici măcar acest ajutor nu mai exista. Era singură, dezamăgită.

O femeie părăsită.

Camera se întunecă brusc mai mult. În fereastra deschisă apăruse silueta lui Francois Delvaux. Fără un cuvânt, medicul trecu peste pervaz și se strecură în interiorul bungaloului.

Julia nu clipise, nu se mișcase. Ea nu reacționă mai mult când Delvaux se așeză lângă ea, pe pat:

– Nu suport ideea să te simți înșelată… murmură el. Pe tine te iubesc – restul nu sunt decât scorneli!

Cu mâinile lui răcoroase, atinse ușor fața tinerei femei. Literalmente trădată de simțurile ei, Julia îl lăsă s-o facă. Mai mult, se abandonă mângâierilor bărbatului, îl ghidă, i le înapoie. Puțin mai târziu, trupurile lor goale se uneau într-o îmbrățișare frenetică.

Printre sclipiri, o oarecare luciditate revenea în mintea Juliei. Își dădea seama atunci de ceea ce se petrecea. Tulburată fizic de Francois, i se dărui din nou, chiar dacă nimic nu se lămurise între ei, când plana încă asupra legăturii lor umbra trădării.

– Amanții din Naxos…

Astăzi, ei erau amanții, Francois și ea. Dar ieri, cine juca oare acest rol? Nathalie?

– Oh, nu…

Gemea, de tristețe și totodată de fericire. Apoi nebunia îmbrățișării lor avea din nou câștig de cauză, o înflăcăra până într-atât încât pierdea orice noțiune despre bine și rău.

În brațele lui Francois, regăsea sensul cuvântului plăcere. Niciodată, oricât de departe în urmă ajungea

amintirea ei, nu se simțise atât de copleșită de fericire, ridicată într-o altă dimensiune unde nimic nu mai avea importanță decât mâinile lui Delvaux pe șoldurile ei, corpul lui musculos unit cu al ei. Era a lui – el era al ei. Gemeau de aceeași dorință, sufereau de aceeași plăcere, uniți. Uniți pentru câteva ore, fiindcă nu mai era pentru totdeauna.

Noaptea se lăsase peste Naxos. Rămâneau unul lângă altul, frânți și totodată încântați, amețiți de a se fi iubit prea mult. Pătratul de cer care apărea prin fereastra deschisă se lumina din nou de câteva licăriri de stele, însemnând plecarea norilor și probabil revenirea timpului frumos în ziua următoare.

Francois se întoarse spre tânăra femeie care, cu ochii deschiși, fixa bolta cerească.

– Nu te-am înșelat! repetă Delvaux.

Era a doua frază pe care o spunea, de când sosise în bungaloul Juliei. Ca și prima, era un adevărat țipăt al inimii, o rugăminte pentru ca ea să vrea să-l disculpe.

– Aș vrea să te cred, răspunse ea după câteva secunde.

Și era adevărat. Ar fi dat totul pentru a accepta această afirmație, pentru a recunoaște că într-adevăr se înșelase, că nu se întâmplase nimic între Nathalie și el.

Dar îndoiala, ticăloasa îndoială rămânea. Orice efort făcea să uite, în mintea ei rămânea gravată imaginea acelui cuplu înlănțuit pe plajă.

– Nu ești convinsă? reluă Francois. Crezi că te-aș fi putut iubi noaptea asta, gândindu-mă la fiica ta?

Julia nu găsi nimic să răspundă, împărțită, hărțuită între două impulsuri contradictorii. În fața tăcerii ei, Delvaux părăsi patul. În umbra bungaloului, se îmbrăcă rapid. Cu inima părăsită, Julia ar fi vrut să găsească acele cuvinte care să-l rețină. Era atât de greu să-l asigure că-l credea? O simplă frază, l-ar fi reținut – dar ea n-o găsi, sau nu putu s-o rostească, atât de puternică era otrava care o rodea.

– Regret Julia. Adio.

Francois dispăru pe unde venise.

***

Ca și cum furtuna din ajun nu fusese decât o iluzie, soarele lumina plaja la trezirea tinerei femei. Se ridică din pat, cu tot corpul obosit și totodată încântat. Patul purta încă urmele îmbrățișărilor lor fierbinți din

timpul nopții. Din instinct, Julia se aplecă asupra pernei, inspirând cu încântare parfumul lăsat acolo de cardiolog.

– Francois… murmură ea.

Cât îl iubea! Și cât suferea că nu putea să-i acorde încrederea ei! Ah, de ce nu ascultase vocea interioară care o sfătuia să fugă din această țară înainte de a fi prea târziu!

Făcu un duș, îmbrăcă o rochie ușoară și se îndreptă spre restaurantul hotelului Apolonas Lodge cu speranța secretă de a-l zări acolo pe amantul ei. Dar sala mare era pustie, cu excepția unei tinere femei care, aplecată pe fereastră, discuta în grecește cu un interlocutor pe care Julia nu-l vedea. Când tânăra femeie se redresă, Julia încercă un adevărat șoc: această siluetă, acest mers… S-ar putea spune că era Nathalie. Era o similitudine de comportament, contrazis de fizicul tinerei grecoaice – ceea ce explica fără îndoială de ce Julia, care o întâlnise de zeci de ori pe culoarele hotelului, n-o remarcase. În timp ce Nathalie era blondă ca grâul, într-adevăr, părul tinerei femei era un negru intens, aproape albăstrui. Tenul ei mat și ochii negri, încheiau deosebirea de Nathalie.

Dar în întuneric, la peste zece metri, pe fondul ultimilor raze ale apusului de soare…

– Dumnezeule!

Eroarea, eroarea ei, apărea deodată flagrantă în ochii Juliei. Se ridică imediat, alergă în urmărirea tinerei femei și o regăsi în fața biroului de la recepție. Aici, totuși, când să-i vorbească, Julia se răzgândi. Ce s-o întrebe pe această necunoscută, într-adevăr? Ba da, alatăieri, sărutase un bărbat pe plajă la ora când se însera? Întrebarea era ridicolă, aproape insultătoare, și de fapt total inutilă – Julia știa acum că se înșelase.

Francois spunea adevărul: el nu se găsea pe plajă în compania Nathaliei. Și pentru nimic, dintr-o prostie, din gelozie, Julia refuzase să-l creadă. Încăpățânarea ei distrusese dragostea lor.

– Doamnă Werner? Ce pot face pentru dumneavoastră?

Zărind-o, portarul hotelului o salută cu amabilitatea obișnuită a grecilor. În fața privirii lui întrebătoare, Julia improviză:

– Eu… Hm… Știți unde este doctorul Delvaux?

– Bineînțeles. A plecat devreme în această dimineață cu vaporul, spre Pireu.

– A plecat? A părăsit hotelul? A lăsat un mesaj pentru mine?

Portarul cercetă raftul compartimentat.

– Nici un mesaj, doamnă Werner. Îmi pare rău.

Tânăra femeie se răsucea pe călcâie când funcționarul o strigă:

– De fapt, doamnă Werner… Timpul s-a făcut din nou frumos și avionul care trebuia să-l luați împreună cu grupul dumneavoastră, va putea ateriza la începutul după-amiezii. Pot să vă rezerv un loc?

Julia nu se gândi decât o clipă. Francois plecase și fără să-i lase nici un mesaj, ce mai avea de făcut la Naxos? Nimic. Nici în Grecia, de altfel – ar fi suficient să-i telegrafieze Nathaliei decizia de a se întoarce acasă, încât să-și poată continua liniștită călătoria.

– Da, vă rog. Rezervați-mi de asemenea un loc la primul zbor Atena – Paris.

Capitolul 9

Prima grijă a Juliei, sosind la Paris, fu să-i parvină Nathaliei, prin intermediul agenției de voiaj care organizase periplul lor și știa unde se găsește tânăra fată, o telegramă în termeni liniștitori:

„Nu mai sunt destul de tânără pentru acest gen de escapadă – Stop – Întoarsă în ascunzătoarea mea pentru a mă odihni – Stop – Călătorie plăcută în continuare – Stop – Mama ta care te iubește".

Julia o cunoștea destul de bine pe fiica ei ca să știe că umorul termenilor îi va liniști temerile pe care le-ar putea avea pentru sănătatea mamei ei.

Sub conducerea lui Irman, grupul era acum pe Insula Creta. Din Iraklion, Julia primi în timpul zilei un răspuns la mesajul ei:

„Păcat, păcat – Stop – Creta splendidă, timp minunat, Francois fermecător – Stop – Te iubesc – Stop – Nathalie“.

– Francois fermecător… murmură Julia, descifrând telegrama.

În ajun, aceste două cuvinte alăturate ar fi făcut-o să sară în sus. Astăzi, însă, precumpănea descurajarea. Deprimarea. Sentimentul unei groaznice pierderi semnată de brusca plecare a lui Delvaux cu vaportul spre Pireu, anihila în ea orice reacție. Era puțin spus că își reproșa – se ura de-a dreptul pentru bănuielile ei, pentru neîncrederea ei. Și cu cât se detesta mai mult, cu atât înțelegea mai bine fuga lui Francois.

Pentru că fugise, era de netăgăduit. După acea ultimă noapte de dragoste, de o senzualitate voluptuoasă, intransigența ei în zorii zilei semnase condamnarea poveștii lor de dragoste.

Și totuși, ar fi fost suficient atât de puțin. Doar un cuvânt. Un gest care să-l rețină.

– La naiba!

Mototolind furioasă telegrama, o aruncă în celălalt capăt al salonului, cu dorința de a face un veritabil măcel în această casă în care ordinea perfectă îi provoca greață. Să spargă tot, avea chef să spargă tot.

Un mod, fără îndoială de a-și potoli furia, o stăpânea. Distrugând aranjarea perfectă a decorului, dorea fără îndoială să distrugă o prea mare austeritate a vieții ei. Simbolul reușitei ei profesionale, acest frumos apartament pe care niciodată nu-l încălzise prezența unui bărbat îi va apărea de acum înainte ca o mărturie a eșecului vieții ei private.

Un eșec, care nu era imputabil numai întâmplării dramatice care provocase moartea lui Karl. Propria ei responsabilitate era în cauză. De ce se izolase în acest turn de fildeș? De ce refuzase să înțeleagă că viața continua?

Eșecul era evident. La aproape patruzeci de ani, se regăsea singură părăsită de toți. Pierdută.

Dacă reușise să se stăpânească de-a lungul întregului zbor de întoarcere, acum lacrimile îi veneau în ochi, lacrimi de mânie și de ciudă. Lacrimi de neputință și de furie împotriva ei însăși.

Chiar în acel moment se auzi soneria de la ușa de la intrare. Julia se grăbi să deschidă. Bravul Jean-Philippe se afla în prag:

– Bună ziua, doamnă Werner… Am văzut că obloanele erau deschise. V-ați întors? Ce mină bună aveți!

Julia ar fi suportat totul, în afară de Jean-Philippe, și politețea lui excesivă! Dar în timp ce-l privea pe marele răsfățat cu aerul de prostănac care se legăna de pe un picior pe altul în deschizătura ușii, o idee încolțea insidios în mintea ei pe care întâmplarea îi oferea mijlocul visat de a-și descărca furia… Din disperarea ei cea mai profundă, o formă de umor devastator luă naștere: decât să spargă totul din casă, își va calma nervii pe seama intrusului!

Bineînțeles, să se folosească de Jean-Philippe drept derivativ, era laș și meschin. Desigur, acest biet băiat nu merita asta și Nathalie ar fi fost furioasă de purtarea mamei ei… Dar la război ca la război!

– O mină bună? atacă ea. Găsești că am o mină bună? Am petrecut trei zile plângând într-o cameră de hotel! Am ochi de iepure și nasul ca un cartof!

Prins ca de obicei pe picior greșit, Jean-Philippe bâigui:

– Dar deloc… Eu… Vă găsesc foarte frumoasă, doamnă Werner. În fine, vreau să spun…

Se întrerupse, încurcat în fraza lui, temându-se deodată că mersese cam departe. Cu o veselie care-i ascundea rău disperarea, Julia înfipse cuiul:

– Ce vrei să spui, dragul meu Jean-Philippe? Spune deschis! Cum mă găsești? Acceptabilă?

Cruzimea termenului, înadins ales de tânăra femeie ca o provocare suplimentară, îl făcu să roșească pe logodnicul Nathaliei. Imperturbabilă, Julia continuă:

– Spune-mi sincer, Jean-Philippe… Dacă m-aș arunca în brațele tale, cum ai reacționa? M-ai duce pe canapea ca să mă tratezi ca pe o tânără fată, sau dimpotrivă ai pleca alergând înnebunit de acest spectacol jalnic?

Mergea departe, foarte departe, mult mai departe fără îndoială decât ar fi trebuit, parcă drogată de tristețea ei. Spre uimirea sa, de la Jean-Philippe îi reveni liniștea.

Luându-i brațul cu un gest pentru el de o îndrăzneală excepțională, tânărul o conduse în salon:

– V-aș spune să luați loc, doamnă Werner! spuse el pe un ton cutezător. Și v-aș servi un pahar de coniac pentru a vă reveni în fire.

Unind gestul cu vorba, o ajută pe Julia să se instaleze într-un fotoliu, apoi se îndreptă spre bar pentru a-i pregăti paharul cu coniac promis.

– Și nu vărs nimic… murmură el revenind spre Julia.

Dintr-o înghițitură, ea goli paharul. Alcoolul îi arse stomacul și căldura lui rămase mult timp în ea.

– Este mai bine? întrebă Jean-Philippe.

– Da… mulțumesc. Scuză-mă, Jean-Philippe, sunt….

– Foarte obosită. Am înțeles.

Se priviră reciproc o clipă. În mod ciudat, rolurile se inversaseră brusc. De acum înainte, Jean-Philippe era stăpân pe situație și Julia se mulțumea să-l urmeze, descoperind cu surprindere că tânărul nu era așa de prostănac, atât de bolnăvicios de timid, cum crezuse mult timp.

Orice urmă de jenă dispărută, părea brusc sigur pe el, zâmbitor, copia portretului pe care îl descria cu regularitate Nathalie mamei ei neîncrezătoare.

– Cred că m-am înșelat în privința ta, Jean-Philippe! mărturisi în fine Julia.

– Nu este în întregime vina dumneavoastră, doamnă Werner. Nu eram foarte strălucitor în fața dumneavoastră.

– Te intimidam?

El ridică din umeri, schițând un zâmbet ambiguu:

– Se poate explica și așa…

Julia tresări. Hotărât lucru, tânărul acesta era mult mai subtil decât crezuse. Mânuia figurile de stil cu un talent deosebit, și fiecare din frazele lui părea să arate un nivel intelectual remarcabil.

– Să nu-mi spui… începu ea.

– Că am sedus fiica pentru a o avea pe mamă? Cine știe?

Jean-Philippe se amuză o clipă de fața îngrozită a Juliei, apoi izbucni într-un râs sincer:

– Vedeți, doamnă Werner, și eu pot să vă tachinez! Nu, vă asigur, o iubesc sincer pe Nathalie. Și fără nici un gând ascuns… Acum, vreți să-mi spuneți de ce plângeați?

– Imposibil!

Julia ezitase o fracțiune de secundă, înainte să răspundă. Dacă avea într-adevăr nevoie să se destăinuie, să vorbească despre povestea de dragoste pe care o trăise unei urechi compătimitoare, nu putea să-și ia riscul să-i spună totul lui Jean-Philippe. Nu era singura în cauză – Nathalie, era și ea parte componentă. Și nu putea desigur să-i povestească logodnicului fiicei sale că aceasta nu avusese ochi în timpul întregului voiaj în Grecia decât pentru un frumos cardiolog de patruzeci de ani.

– Într-un fel, sunt în situația sărmanului tip care a pierdut ultimul autobuz și nu se consolează.

Analogia era precisă. Chiar dacă metafora nu era într-adevăr limpede. Totuși, Jean-Philippe dădu din nou dovada realei lui inteligențe, pricepând din jumătăți de cuvinte.

– Cine vă spune că acel autobuz era ultimul, doamnă Werner?

Julia ridică din umeri, arătându-se cu un gest disprețuitor al mâinii:

– Voi avea curând patruzeci de ani, Jean-Philippe.

– Este vârsta când totul poate începe. Cred că, în realitate, n-ați ratat acest autobuz – v-a fost teamă să urcați în el și ați inventat orice pretexte pentru a-l lăsa să treacă. Dar este posibil ca el să vă aștepte la următorul stop.

Julia își privi interlocutorul cu interes, aproape prietenos. Era perspicace, băiatul ăsta! Dacă a doua parte a analizei lui era dubioasă – Francois așteptând-o pe marginea drumului, după ceea ce se petrecuse între ei? Ea nu putea să creadă. În schimb, ideea că, mai mult sau mai puțin conștient, poate sabotase ea însăși această dragoste nu era greșită.

În realitate, îi fusese teamă, teamă de a fi infidelă trecutului, și inventase mii de pretexte pentru a nu ceda complet.

După câteva momente de slăbiciune, Julia își redobândea vioiciunea, combativitatea. Își zori interlocutorul fără menajamente:

– Haide, micul meu Jean-Philippe, termină cu gluma! Am de lucru. Fii amabil și lasă-mă. Am apreciat vizita ta, dar să nu abuzăm de lucrurile bune!

Paranteză închisă, își reluară rolurile. Jean-Philippe se ridică, lovi cu cotul paharul de coniac din fericire gol, se împiedică de covor:

– Vezi, totul revine la normal! îl ironiză Julia.

Apoi, ajunsă aproape la ușă împingându-l pe tânăr, reluă mai serios:

– Îți mulțumesc Jean-Philippe. Nu vei ști niciodată cât de bine mi-a făcut vizita ta! De fapt, pe Nathalie ai venit s-o vezi? Ea își continuă excursia. Cât despre mine, m-am întors pentru că mă simțeam puțin obosită. Pe curând, Jean-Philippe.

Ușa se închise după tânăr. Julia scoase un suspin de ușurare. Pentru prima dată, trebuia să recunoască faptul că băiatul acesta venise la timp! Exact în momentul când, într-o clipă de nebunie, era pe punctul să înceapă să spargă tot ce-i cădea în mână… Ce masacru ridicol! Un simbol? se gândi ea. Simbolul eșecului ei, da! Distrusese dragostea lui Francois; era inutil să-și mai răvășească apartamentul. Și de altfel, nu cu simboluri reîncepi să trăiești. Este nevoie de acte. Acte de curaj.

Și pentru a începe…

– Oh, nu! exclamă ea, îngrozită de ideea care-i trecea prin minte.

Și totuși, o va face. I se părea acum evident că această renaștere la care aspira, această eliberare, n-o va mai găsi aici, la Paris, dacă n-o descoperise realmente în Grecia.

Eșecul sentimental pe care-l trăise trebuia să-i servească drept lecție. Jean-Philippe avea dreptate: provocat de îndoială, eșecul poveștii ei de dragoste cu Francois își găsea rădăcini în trecutul ei încă prea mult și mereu prezent. În timp ce Delvaux se apropia de ea, mai întâi îl respinsese, drapată în vălurile ei de doliu. Mai sigură de ea însăși, mai puțin marcată de trecutul ei, ar fi putut înfrunta cu capul sus o eventuală rivalitate cu Nathalie.

În realitate, era responsabilă de toate aceste încurcături. Atitudinea lui Francois față de fiica ei era pur amicală, presupunerile ei nu se bazau pe nimic. Alta în locul ei le-ar fi înlăturat fără ezitare. Dar cincisprezece ani de singurătate o amorțiseră în sens propriu – o făcuseră stângace, prostănacă și stupidă.

Cum să clădești un viitor, pe baze atât de fragile? Voia să reînceapă să trăiască? Voința era importantă, dar nu era de-ajuns. Înainte de toate, era important să exorcizeze trecutul.

Trebuia mai întâi să alunge demonii care o hărțuiau.

Cu un gest hotărât, branșă robotul telefonic. Caseta se derula; o mică lumină roșie se aprinse. Julia își drese glasul și, stăpânindu-și tremurul vocii, spuse:

– Mulțumesc pentru apelul dumneavoastră. Nu uitați să-mi lăsați un mesaj după semnalul sonor…

Și întrerupse înregistrarea, cu o mână care tremura, fără să adauge obișnuita frază adresată lui Karl. Nimeni nu-și va da seama, fără îndoială, nici măcar cei apropiați. Dar pentru Julia, această încălcare a unui obicei bine stabilit era esențială: prima ei acțiune de femeie liberă.

Îl pierduse pe Francois din prostie. Dacă soarta voia să-i acorde o altă șansă, n-o va mai rata.

***

Aerul mării îi lovi fața. Un aer iodat, pătrunzător, care n-avea nimic de-a face cu aromele plăcute ale Greciei. Impulsionată de acest aflux de oxigen, inima ei bătea într-un ritm susținut care-i sporea și mai mult

emoția care o înăbușea. Nu mai venise aici de cincisprezece ani – dar i se părea că fusese ieri, atât de vii rămăseseră emoțiile trecutului.

Un pod înlocuise întrebuințarea bacurilor. Legată de acum înainte de pământ, de această limbă imensă de beton, Insula Re își pierduse puțin din aspectul ei misterios de santinelă veghind pentru eternitate intrarea portului La Rochelle.

– Sosesc, Karl… murmură Julia.

Era umbra dispărutului, pe care se ducea s-o caute pe această insulă. Nu pentru a celebra acolo cultul memoriei lui, ci pentru a-i spune în sfârșit adio. Să-i accepte moartea, fără a se mai amăgi cu iluzia unei eventuale întoarceri. Acolo se oprise viața ei, într-o zi de iunie. De acolo, și numai de acolo ar putea reîncepe să trăiască! La St.Martin, călcând pe propriile ei urme, va găsi curajul să reînceapă totul.

Avu o ultimă ezitare la intrarea pe pod. Haide, ar putea încă să renunțe, să-și abandoneze planul și să se întoarcă la Paris… Julia închise ochii, cumpănind scurt. Claxonul imperios al unei mașini diesel trăgând o rulotă decise pentru ea. Apăsă pedala de accelerație. Micul ei Golf porni la asaltul impresionantei arhitecturi de beton care lasă insula la cheremul hoardelor de turiști. Altădată, insula Re avea

autonomia ei, dar de acum înainte nu mai era decât o suburbie a orașului La Rochelle.

Nimeni nu mai revenise vreodată în căsuța din port, de care îngrijea întotdeauna soția unui pescar din St.Martin. Ca și Julia, părinții lui Karl hotărâseră să nu mai pună piciorul pe insulă. La moartea lor, o lăsaseră moștenire Nathaliei și Julia se gândise întotdeauna că fiica ei era cea care va pune capăt într-o zi tristei faime a acestei locuințe. Dar iată că destinul hotărâse altfel.

Cheia mare de la intrare ruginea sub piatra de deasupra ușii. Scârțâi îngrozitor în broască. Ușa batantă rezistă o clipă, apoi cedă sub presiunea tinerei femei.

În același timp cu un miros îngrozitor de aer închis, tot trecutul sări în fața Juliei. Cu respirația tăiată, împietri în prag, atentă. I se părea că aude vocea lui Karl, salva de înjurături fals furioase pe care le debita de fiecare dată când soseau aici și când îndreptându-se pe dibuite în întuneric, se lovea dureros de un fotoliu vrând să meargă să deschidă obloanele camerei.

Julia inspiră adânc, încercând să asculte de rațiune: camera era pustie, ceea ce auzea era doar zgomotul

urcând din port. Așteptă un moment pentru ca ochii să se poată obișnui cu întunericul, merse fără să se lovească de ceva, să deschidă obloanele.

Lumina invadă camera, alungând fantomele.

– Doamnă Werner! Dacă știam…

Brava femeie care întreținuse casa – vizibil fără să se obosească – apăru în fața ferestrei. O lungă, interminabilă jumătate de oră, Julia avu de suportat vorbăria ei. Cum se simțea doamna? Și Nathalie? Trebuie să fi crescut, mititica!

– Are optsprexece ani…

– Optsprezece ani? Ultima dată când am văzut-o de-abia mergea! Cum trece timpul, nu-i așa, doamnă Werner?

– Mie îmi spuneți? Voi merge să cumpăr câte ceva… Vreți să-mi pregătiți o cameră în acest timp?

– Bineînțeles! Cu plăcere! Sunt foarte mulțumită să vă revăd aici. Bine. Vă pregătesc camera dumneavoastră? În fine, aceea pe care o ocupați cu bietul domn?

Julia încuviință. În mod curios, această aluzie la trecutul ei fericit nu-i provocă nici o suferință, n-o chinui – terapia începea oare să-și arate roadele?

– Da, camera noastră! se limită să spună.

***

Julia cină într-un restaurant din port. Mulțimea de turiști nu invadaseră încă insula. Primii vizitatori își anunțau sosirea pentru începutul lui iulie: rămânea încă o săptămână scurtă de amânare, timp în care insula Re mai era ușor frecventabilă.

Când tânăra femeie părăsi restaurantul, se înserase. Călușeii așteptau copiii coloniilor de vacanță, în parchingul portului. Muzica lui obsedantă ajungea în cel mai mic colțișor din St. Martin, concurând cu plesnetul vântului în catarge.

Julia merse un timp de-a lungul digurilor care dominau marea. Apoi, atrasă ca de un magnet, sfârși prin a se întoarce pe chei. Încă o clipă de ezitare, și coborî una din scările care ducea la pontoanele plutitoare. Zeci de veliere erau ancorate acolo, ca altădată vasul lui Karl.

Făcu un tur al portului cu privirea. Cincisprezece ani trecuseră, dar abia dacă se miră să revadă ancorat în același loc, silueta familiară și caracteristică a „Rechinului“ lui Karl, vândut puțin după accident.

Julia se apropie. Nu, nu se înșela. Acest vas croit pentru cursele de coastă, fusese construit în atât de puține exemplare, în anii patruzeci, încât devenise un obiect de colecție, astfel că îndoiala nu era permisă. Pe puntea de lemn se deschidea intrarea îngustă a rufului

care ducea în cabină. Singura concesie modernismului admisă de Karl a fost doar un hublou plasat pe latura punții, ca să lumineze partea din față a cabinei. Coca vasului vopsită în albastru închis, puntea perfect întreținută, catargul înalt și profilat – nu, nimic nu fusese schimbat. În afară de nume: velierul se numea „Julia", pe vremuri. Tânăra femeie își miji ochii. În lumina scăzută a înserării nu zărea decât ultimele litere – R și E.

Se apropie mai mult. Un băiețel apăru pe puntea „Rechinului"; el o privi îndelung, în timp ce ea se apleca pentru a descifra noul nume al velierului lui Karl.

– Dumnezeule!

Strigătul care-i scăpase, îl făcu pe copil să tresară. Inima Juliei începuse să bată mai repede. „Julia" devenise „Clitemnestra", numele reginei atrizilor, asasinată la cererea fiicei ei în palatul său din Micene! Acest uluitor semn al destinului suna ca un semnal în mintea Juliei: dovada că părăsind Grecia, nu rupsese pe de-a-ntregul cu ce trăise acolo.

Și dacă Jean-Philippe văzuse limpede? Și dacă îl va regăsi pe Francois, într-o zi?

– Oh, ar fi prea frumos!

Capitolul 10

Mai mult decât trosnetele mobilei de lemn din casa veche, decât plesnetul corzilor de catarg ale vaselor – mai mult chiar decât povara amintirilor din această cameră unde petrecuse atâtea nopți fericite în brațele lui Karl, o întrebare chinuitoare o ținu trează pe Julia până în zorii zilei: ce se aștepta oare de la ea? Ce nouă încercare îi pregătise destinul?

Ghicise de la început acest vas ancorat sub ferestrele casei sale, fostul velier al lui Karl, „Julia“ devenit „Clitemnestra“ era un semn plasat în drumul ei. Nimic din viața ei în cursul ultimelor zile nu se dovedise fără urmări: nici acest voiaj în Grecia hotărât de Nathalie, dar care făcuse să-l întâlnească pe Francois, nici peripețiile din această excursie care, de la Micene la Naxos, o apropiase apoi o îndepărtase de

Delvaux. Nu, nimic nu părea gratuit, totul părea hotărât dinainte, după un plan stabilit – dar de cine, de fapt?

De vechii zei ai Olimpului, dispăruți de secole, dar a căror amprentă rămânea încă atât de tangibilă în inima orașelor Greciei antice? De hazard? De Dumnezeu? Julia n-ar fi știut să spună. Și ce importanță avea de fapt numele care i se dădea? Ceea ce conta era forța acestei puteri superioare, solicitările neîncetate cărora, tânăra femeie o simțea, trebuia categoric să se supună.

Incapabilă să mai rămână culcată, Julia se ridică. Se îmbrăcă rapid și ieși din casă. Se făcea ziuă deasupra portului St.Martin. Pe puntea traulerelor lor, pescarii își pregăteau plasele, gata să plece imediat ce se deschide ecluza. St.Martin, într-adevăr, nu este un port la apă liberă; intrările și ieșirile sunt marcate de ritmul mareelor. La nivelul cel mai scăzut al fluxului, o ecluză închide intrarea îngustă de acces; porțile ecluzei reține destulă apă pentru a menține pe linia de plutire vasele amarate. Când mareea urcă și când nivelul se egalizează între ocean și port, căpitănia deschide ecluza. Timp de două sau trei ore, trecerea este liberă, apoi se închide din nou, până la fluxul următor.

– Bună ziua, doamnă Julia! Sunteți matinală!

Soțul menajerei o salută pe Julia, o invită cu un gest să urce la bordul traulerului său și, în fața refuzului ei, sări pe chei. Moș Galven îl cunoscuse pe Karl când era copil. Cu el făcuse Karl primele ieșiri pe mare, el îl ajutase să-și aleagă velierul, înainte de a o iniția pe Julia în plăcerile navigației.

– Sunt mulțumit să vă revăd, doamnă Julia! afirmă el cu căldură. A trecut mult timp…

– Cincisprezece ani.

– Știu… N-am uitat nenorocirea.

În timp ce bătrânul pescar continua să vorbească, Julia căută cu privirea „Clitemnestra". Coca albastru-închis a velierului se legăna încet pe valuri.

Un semn – acest vas era un semn. Și evidența îi apăru. După întâlnirea cu Francois, care acționase ca un fel de catalizator, întoarcerea ei pe Insula Re, acest velier era a treia etapă a eliberării ei. Ca un călăreț care trebuie să urce din nou pe cal după o cădere ca să-și învingă teama, trebuia să-și încheie purgatoriul la bordul „Juliei".

Numai gândul de a urca pe acest velier și a ridica pânzele o îngrozea. Dar de acum înainte era sigură: viitorul, viitorul ei, era răsplata.

Își reprimă un frison și încercă să-și stăpânească vocea:

– Spuneți-mi, tată Galven, știți cui aparține „Julia“ acum?

– Oh, nu mai este „Julia“. I-au dat un nume caraghios, „Climan…“

– „Clitemnestra“. Este numele uneia dintre prietenele mele. Al cui este, astăzi?

– Fiului lui Bremont! N-o să mă credeți, dar nu navighează niciodată cu el. Cred că-i este teamă… Este un tip mai special.

Familia Bremont era cunoscută de toată lumea la St.Martin. Proprietari ai două restaurante din port, unui magazin de suprastructuri pentru nave și ai unei galerii de tablouri, erau notabilitățile micului oraș. Pe vremuri, Julia și Karl erau foarte apropiați de Pierre Bremont, cel căruia moș Galven îi spunea cu un ușor dispreț „fiul Bremont“.

Pierre avea reputația că nu-i plăceau prea mult femeile, ceea ce în această țară unde familia era leagănul a toate, îi atrăsese rezerva compatrioților săi. Dar, artist până în vârful unghiilor, acestuia nu-i păsa ce se spune despre el. Nu trăia decât pentru pictura sa, uimitoare pânze frizând suprarealismul pe care le picta de dimineață până seara, închis în atelierul lui.

Julia își luă rapid rămas-bun de la moș Galven, se repezi spre extremitatea cheiului unde se înălța vechiul turn pătrat de veghe, ocupat în prezent de

Pierre Bremont. Era abia ora opt dimineața și totuși începu să bată fără ezitare în impresionanta ușă de lemn întărită cu ferecături.

– Este deschis! strigă o voce.

Julia intră, urcă scara și pătrunse într-o încăpere imensă cu geamuri pe cei patru pereți, unde lucra pictorul.

În cincisprezece ani, Pierre Bremont nu se schimbase. Continua să plutească în haine prea mari pentru el, insensibil la înfățișarea lui. În St.Martin se spunea că nu doarme niciodată, pictând ziua și străbătând portul cu pași mari în timpul nopții. În căutarea unei scurte aventuri, spuneau gurile rele. În căutarea unei inspirații cvasimistice, credea mai curând Julia, impresionată de fața numai piele și os, cu ochii mari cerniți de vizionar, a lui Bremont.

– Eu sunt… începu ea.

– Julia Werner. Știu. Te așteptam, Julia…

Uimirea o împietri pe tânăra femeie:

– Mă așteptai? Ieri încă, nici măcar nu știam dacă voi reveni într-o zi la St.Martin!

– Totuși…

Cu un gest, Pierre Bremont arătă o pânză agățată în fundul atelierului. Julia se apropie. Tabloul reprezenta

o femeie blondă ținând cârma unui velier conturat ca „Rechinul“; având toate pânzele întinse, vasul se îndrepta direct spre un bărbat brunet, ieșind din valuri asemenea unei insule în plină mare.

Trăsăturile bărbatului brunet erau vagi. Ale femeii, în schimb, o intrigară pe Julia. Acei ochi albaștri, părul tăiat scurt, acea bărbie ridicată ca o provocare…

– Sunt eu!

– Da, tu… Nu te-ai schimbat, Julia! spuse Bremont, ca o confirmare.

– Dar Pierre, ce…

Bremont o întrerupse:

– Ecluza se deschide într-o jumătate de oră, Julia. Nu ai timp decât să te pregătești… Iată cheile cabinei. Copiii portului se amuză adesea pe vasul pe care-l cred părăsit. Dar, în realitate, este în perfectă stare. Vânt bun, Julia!

Fără să-i mai acorde vreo atenție, se întoarse spre pânza la care lucra. Julia rămase un timp cu brațele atârnând, de-a dreptul stupefiată de scena care se desfășurase. Bremont putea oare să știe ce venise să caute pe Insula Re? Cum ghicise că tocmai la bordul velierului lui va găsi în sfârșit eliberarea la care aspira?

Dar, tocmai ca în halucinația ei de la Micene, acest mister nu avea nici o explicație rațională. Așadar, în

zadar își mai punea întrebări. Bremont însuși, aflat totuși în centrul problemei, n-ar fi putut să-i răspundă.

Cu cheia „Clitemnestrei“ în mână, Julia se îndreptă spre scară. Punea piciorul pe prima treaptă, când Pierre adăugă:

– Sunt mulțumit să te revăd, Julia. Te iubeam mult. L-am iubit mult și pe Karl – era un prieten din copilărie. Dar cred că este bine să întorci în sfârșit această pagină.

Julia părăsi turnul pătrat cu senzația stranie că nu mai este cu adevărat stăpână pe acțiunile ei. Înainta de acum înainte ca pe niște șine, fără să se mai teamă, sigură că totul mergea în direcția cea bună. Cu un pas sigur, coborî scara dând spre pontoanele plutitoare și se îndreptă spre „Clitemnestra“.

Velierul se legăna ușor când puse piciorul pe punte. Ieri încă, era îngrozită la simpla idee a acestui ruliu, dar își regăsi într-o clipă ușurința obișnuită pe care o avea înainte.

Să ridice vela pe catarg, să prepare focurile, vela triunghiulară din față; să strângă parâmele – toate astea îi luară jumătatea de oră rămasă până la deschiderea ecluzei. Când traulerul lui moș Glaven trecu prin fața ei, scuturând velierul, era gata de plecare.

Micul motor al „Rechinului“ demară la prima solicitare, dovadă că Bremont spusese adevărul privind întreținerea vasului său. Julia desfăcu parâmele și se angajă spre șenalul portului.

Ca o palmă violentă, aerul din larg îi lovi fața îndată ce trecu de protecția digurilor portului St.Martin. Nici măcar nu consultase buletinul meteorologic, la căpitănia portului. Dar văzând contururile coastei, la dreapta ei, nori mici risipiți pe un cer uniform albastru, știu că timpul va fi frumos.

***

Vântul sufla constant din sud-vest. Julia ridică pânza mare, preferă marele foc din spatele velierului velei triunghiulare din față, dificil de manevrat singură, și se îndreptă direct spre larg, cu toate temerile dispărute.

Farul de la Baleines clipea la orizont, ghid fidel urmat de generații de marinari. Julia îndreptă velierul spre sud-est, cu ochii fixați asupra formei Insulei Re care prindea contur în depărtare. Navigase toată ziua, luptând singură cu fantomele trecutului ei, care una

câte una, o regăsiseră în larg. Din această luptă fără milă când de zeci de ori s-ar fi putut prăbuși, apăsată de amintiri, de remușcări și de regrete, sfârșise prin a ieși învingătoare, în sfârșit liniștită.

Îi rămânea o ultimă probă de înfruntat, căreia îi cunoștea locul și ora. Se va petrece cam în zece minute, în dreptul stâncilor de la capul Baleines, locul exact unde, acum cincisprezece ani, un val o ridicase pe „Julia“ și-l aruncase pe Karl în mare.

Ca un licean superstițios pariind pe numărul câinilor care își ridică laba în fața unui anumit felinar, pentru a evalua nota la probele de bacalaureat, știa că dacă trecea fără necazuri acest cap, viața ar putea reîncepe pentru ea.

Spaima ei vizibilă ar fi făcut să zâmbească pe oricine, dar ea cunoștea importanța acestei încercări.

– Cinci minute… Patru…

Numărase literalmente secundele care o mai despărțeau de acel grup de stânci din larg unde se petrecuse drama, când atenția îi fu atrasă brusc de o vedetă albă oprită în dreptul farului.

Dar n-avu timp să se ocupe mai mult de prezența acestui intrus: ajungea într-adevăr la locul pe care-l visa în fiecare noapte. Cu ochii închiși, ar fi putut descrie nuanțele apei în acel loc, coloritul irizat al

recifurilor care ajungeau doar la câțiva metri sub coca vasului. Era aici… Aici se deschiseseră valurile, înghițind bărbatul pe care-l iubea.

Regăsind gesturile trecutului, coborî repede pânzele. Vasul mai înaintă un timp din inerție, timp pentru Julia să lanseze motorul și să efectueze o întoarcere. Ca și altădată, naviga mult timp, cu mișcări largi circulare, în jurul zonei dramei – pândind ca odinioară, încercând să descopere un semn de viață, urma unei speranțe.

Soarele se cufunda în valuri, inundând orizontul cu raze de foc, când abandonă această căutare nostalgică.

– Adio, Karl! murmură ea.

De data asta, era într-adevăr vorba de un adio definitiv. Karl era mort, admitea în sfârșit. Dispăruse și ea putea reîncepe să trăiască.

Julia opri motorul, ridică din nou pânza mare, și puse cap spre port. În spatele ei, motoarele puternice ale vedetei albe zbârnâiră, ca și cum pilotul nu așteptase decât plecarea „Clitemnestrei“ ca să ridice ancora la rândul ei pentru a se întoarce în port.

O mână de turiști o salutară cu câteva aplauze când tânăra femeie efectuă o manevră perfectă la intrarea în port.

Trecând prin fața turnului pătrat, adresă un semn amical siluetei lui Pierre Bremont care se profila în spatele geamurilor atelierului lui. Ghidată de nu se știe ce intuiție, el văzuse limpede – cu excepția unui detaliu: în tabloul lui, femeia blondă naviga în direcția unui bărbat brunet. Or Karl era blond.

– Îți iert greșeala, Pierre…

Ultimul cuvânt i se opri în gât. Oh, nu, pictorul nu greșise! Bărbatul brunet pe care-l pictase pe pânză o aștepta pe Julia la bordul vedetei albe, nemișcat în mijlocul șenalului.

– Francois!

– La dispoziția dumitale, doamnă Werner! strigă cardiologul sărind cu îndrăzneală la bordul „Clitemnestrei".

Împărțită între dorința de a sări de gâtul lui Delvaux și necesitatea efectuării ultimelor manevre de acostare, Julia rămânea înmărmurită, nemișcată în mijlocul punții.

– Parâmele! strigă o voce venind dinspre vedetă.

Julia ridică ochii. Nathalie îi indica geamandurile alungite de care avu exact timpul să se fixeze înainte ca vasul să se lovească de marginea cheiului.

– Sunteți stângace, doamnă Werner! o ironiză Jean-Philippe, apărând la rândul lui pe puntea vedetei.

Asta era prea mult pentru tânăra femeie. Între râs și plâns, alergă să se arunce în brațele lui Francois. Din toată uluitoarea înlănțuire a ultimelor evenimente, nu reținea decât un lucru: el era acolo, lângă ea – pentru ea.

– Și Grecia? murmură ea.

– Hm… Fără suspiciunile tale, această țară își pierdea din interes.

– Și Nathalie?

– A vrut să se întoarcă împreună cu mine. Jean-Philippe îi lipsea.

– Și…

Cu un deget pus peste buzele ei, o făcu să tacă:

– Ajunge cu întrebările. Un sărut.

Valurile legănau ușor velierul albastru-închis. Tânăra femeie se abandonă îmbrățișării lui Francois. Amanții din Naxos vor fi asemenea celor din insula Re – și din mii de alte locuri.

Vrăjile trecutului dispăruseră, umbra Electrei nu mai plana asupra iubirii ei. Pentru Julia, viața putea reîncepe!

Sfârșit